Keiko Nonaka

ZİPANGU IŞIĞI

Japon Halk Masalları

say

MASALLAR DİZİSİ I

BU KİTAP SAY YAYINLARI İLE ORTADOĞU VERLAG TARAFINDAN ORTAKLAŞA HAZIRLANMIŞ VE BASILMIŞTIR.

1. basım Kasım 1994
© ORTADOĞU VERLAG
Kapak ve iç resimler: Akitoshi SUGITA
ISBN 975-468-069-8
ZİPANGU IŞIĞI / KEIKO NONAKA
Türkçesi: Keiko Nonaka / Yayımlayan: Say Yayınları / Yayına hazırlayan: Hüseyin Çölgeçen Baskı: Engin Matbaası / Cilt: Yedigün Ciltevi

Genel Dağıtım: **SAY DAĞITIM LTD. ŞTİ.**
Ankara Caddesi No: 54 Sirkeci 6 İSTANBUL
Tel: 528 17 54 - 512 21 58 Fax: 512 50 80

KEJKO NONAKA

ZİPANGU IŞIĞI

JAPON HALK MASALLARI

say

Kitabımızı güzel resimleriyle süsleyen Japon Sanatçı Akitoshi SUGITA 'ya burada teşekkürlerimi bildirmeyi bir borç bilirim.

Keiko Nonaka

YAZARIN ÖZGEÇMİŞİ

Keiko Nonaka, 6 Ekim 1965'te Japonya'nın güneyindeki Kochi kentinde doğdu. Ailesi 400 yıllık tarihi olan bir "Samurai" soyundan gelmektedir. Keiko Nonaka bu ailenin 12. kuşağının ikinci kız çocuğudur.

1987 yılında ilk defa Türkiye'ye gelen yazar burada geçirdiği günlerinden çok etkilendi ve yeniden gelmek amacıyla kendi olanakları çerçevesinde Türkçe öğrendi. Ertesi yıl Kwansai Gakuin Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Bu kez de bir süre daha kalmak üzere İstanbul'a geldi. Türkiye'de yaşadığı iki yıl süresince çeşitli gazete ve dergilerde yazılar yazdı. Yazar, bu arada Japonya-Türkiye teknik işbirliği çerçevesinde gerçekleştirilen İstanbul Tuzla Meslek Lisesi Projesi'nde görev aldı. 1990'da Tokyo'ya döndükten sonra yıllardır ilgisini çeken, Türklerin Almanya'ya göç olayı üzerinde yoğun çalışmalar yaptı. 1993 yılında Japonya'da "Almanya'daki Türkiye-Göçmen Toplumunun Ağzından" adlı belgesel kitabını yayınladı. Şu anda da aynı konuyu yakından izlemek üzere Almanya'da yaşamaktadır.

İÇİNDEKİLER

Parıl Prenses..... 11
Bulmaca Kısmeti..... 21
Yellenen Gelin..... 29
Şahin Çocuğu Kaçırdı..... 35
Turna Kadın..... 41
Tuz Çıkartan Havan..... 47
Aptal Damat..... 53
Çiçek Büyücüsü..... 59
Rahip ile Taro..... 67
Resimdeki Kadın..... 73
Parmak Çocuk..... 79
Gökyüzünden Gelen Kadın..... 87
Dağ Cadısı..... 95
Kolsuz Kız..... 103
Uzun Burunlu Gengoro..... 111
Yaşlıların Ölüm Dağı..... 119
Kurnazın Sonu..... 127
Urashima Taro..... 135

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Sevgili okurlarım,

Sizler "Zipangu" adını hiç duymuş muydunuz? 13. Yüzyıl'da Venedikli gezgin Marco Polo macera düşleyerek ta Uzakdoğu'ya kadar gitmiş, oralarda uzun yıllar kalmış. Marco Polo, Çin'de yaşarken, hep "Zipangu" adında efsanevi bir ülkeden söz edildiğini duyarmış. O ülke, Çin'in ötesinde, bol altın çıkan pırıl pırıl bir yermiş. Ah Zipangu, Vah Zipangu! Marco, Zipangu'ya o kadar imrenmiş ki her gün orayı görmek için yanıp kavrulurmuş, ama oraya bir türlü gitme olanağı bulamamış.

Gezgin Marco ülkesine döndüğünde, Uzakdoğu ile ilgili anılarını bir kitap halinde toplamış. Onda Zipangu büyük övgü ile anlatılırmış. İlk defa oralardan haberleri olan zamanın Avrupalıları, "Altın Ülkesi Zipangu"ya çok hayranlık duymuşlar. İşte Marco'nun göremediği bu Zipangu, Keiko Nonaka'nın geldiği Japonya'dır.

Keiko daha genç kızken Marco'nun geldiği İpek Yolu'na derin ilgi duymuş. Eskiden bu yol üzerinden

Uzakdoğu'nun ipekleri, çinileri, mücevherleri, değerli nesi varsa develerle taşınıp Batı'ya getirilirmiş. Yol boyunca çok sayıda kervansaray kurulmuş, çeşitli kültürlerden insanla bunlarda birarada yaşarlarmış. Keiko da, hep bir gün bu yoldan bir geziye çıkmayı düşlemiş.

Keiko yolun doğu ucu olan Japonya'dan kalkıp öbür ucuna kadar gidecek ya, ama neresi orası? Sonra anlaşılmış ki, o da Türkiye adında güzel bir ülke. Keiko çok sevinmiş. Anadolu dünya uygarlıklarının keşiştiği zengin toprakların adıymış. Atillalar, Timuçinler gelip geçmiş, Selçuklular Osmanlılar derken sonunda Atatürk gelmiş. Bu ülke artık Keiko'nun çok hoşuna gitmiştir. Kızcağız "Bu insanlarla muhakkak arkadaş olmak isterim!" deyip kalıvermiş buralarda.

Sevgili okurlar, benim Türkiye'nizle olan ilişkim böyle başladı. Aradan geçen yıllarda Türkçe öğrendim. Şimdi de Asya kıtası üzerinde el ele tutuşan arkadaşlığımız adına, güzel Zipangu masallarını Türkçe olarak armağan ediyorum sizlere. Umarım beğenirsiniz ve sizler de ülkemi, insanlarımı merak edersiniz. O halde daha güzel, daha tatlı kardeşliğe doğru...

İçtenlikle...

Keiko Nonaka 1994

野中恵子

PARIL PRENSES

Bir varmış, bir yokmuş. Yaşadığımız dünyanın taa öbür ucu olan Japonya'da, siyah saçlı, çekik gözlü insanlar, sevgi ve barış içinde yaşarlarmış. O insanların arasında yaşlı bir amca varmış. Bu amca çok yoksulmuş. Her gün ormanlara gidip bambu ağaçlarını keser, onları işleyip sepetler yaparmış. Geçimini bu yoldan sağlarmış. Komşuları ona "Bambu Amca" derlermiş.

Bambu Amca, bir gün ormanda çalışırken ağaçların arasında bir ışığın parladığını görmüş. "Acaba nedir?" diye o tarafa doğru yavaş yavaş yürüyerek, o ışığı izlemeye başlamış. Küçücük bir bambunun dibinden gelen altınsarısı ışıklar, etrafı parıl parıl parlatıyormuş.

Bambu Amca, gözlerini şaşkın şaşkın bambu ağacına dikerek heyecan ve korkuyla, "Aman tanrım, bu ne?" demiş. Çünkü bambunun içinde boyu bir karış bile olmayan, minnacık bir kız çocuğu, gözleri kapalı, mışıl mışıl uyuyormuş. Bambu Amca, "Bu bir kısmet olmalı, tanrım ne olur bu çocuk bizim olsun!" diye yalvarmış.

Ondan sonra bu yaşlı amca ne zaman ormana gitse, kestiği bambuların içinden çil çil paralar çıkarmış. Kısa süre içinde Bambu Amca çok zengin olmuş. Bambu kız üç ayda iyice büyümüş ve Japonya'nın en güzel kızı olarak tanınmış; üstün, zarif, kibar ve harika bir hanım kız olmuş. Kızın arkasından hep altınsarısı ışıklar saçılırmış. Bambu Amca, bir gün Büyücü Hoca'ya gidip kıza bir ad bulmasını rica etmiş. Büyücü Hoca, bu kız çok parladığı için, "Kızın Adı 'Parıl Prenses' olsun!" demiş.

Parıl Prenses öyle güzelmiş ki, ister zengin ister yoksul olsun bütün delikanlılar ona aşık olmuş. Kızın gönlünü kazanmak için herkes yanıp kavruluyormuş. Kimileri mektup yollarmış, kimileri şarkı söylermiş, kimileri de zurna çalarmış. Oysa Parıl Prenses, nedense hiç birine "Evet" demezmiş. Bambu Amca, karısı ile beraber durmadan Prenses'i ikna etmeye çalışırlarmış; "Kızım, niye inat ediyorsun? Bizler seni evermeden ölmek istemiyoruz." derlermiş. Ne var ki, dediklerinin hiç biri, Prenses'in fikrini değiştirmiyormuş. Prenses ancak kederli kederli, "Anneciğim, babacığım, ben kimseye varmayacağım!" dermiş.

Sonunda, ülkenin en varsıl, en yakışıklı, en mert beş genci, Prenses'i istemeye gelmişler. Ama Prenses, daha onlarla görüşmeden gene "Hayır!" demiş. Bambu Amca da artık, "Seni buraya kadar sevgi ile büyüttük. Yalvarıyorum bizleri dinle! Bir kız, hem de bu kadar güzel bir kız, nasıl evlenmez? Bırak inadı! Bu gençlerle hiç olmazsa bir görüş!" demiş.

Parıl Prenses, gene kederle yüzünü saklayarak, derin derin soluk alıp, "Sizi hiç üzmek ister miyim? Öyleyse görüşeyim o beyefendilerle. Eğer içlerinden biri benim isteyeceğim hediyeyi getirecek olursa, onunla evlenirim." demiş.

Prensesin istediği hediyeleri bulmak aslında olanaksızmış. Var olup olmadığı bilinmeyen, aslında efsanelerde adları geçen, ancak hayal dünyasında var olabilecek şeylermiş bunlar. Nereden, nasıl edinilebilir, kimse bilemezmiş. Fakat bu beş genç, aşktan alev alev yandıkları için, hiçbir zorluktan yılmıyormuş.

Parıl Prenses, taa uzaklardaki Hindistan'da var olduğu söylenen, Buda'ya ait değerli bir taşı, birinci aday olan İshitsukuri'den istemiş. Adam, "Nasıl olsa sonuçta bir taşçık! Buda'nın olup olmadığı nereden anlaşılır? Şu yakındaki tapınakta güzel taşlar var. Onlardan bir tane götüreyim!" demiş ve "Ah, şimdi nihayet kız benim olacak!" diye bağırmış.

Parıl Prenses, taşı görür görmez geri çevirmiş:

- Bu taş hiç parlamıyor, herhalde şuradaki tapınaktan almışsınızdır!

İshitsukuri Efendi'nin yüzü utançtan kıpkırmızı oluvermiş."Rezil oldum!" diye çekip gitmiş.

İkinci aday, Kuramochi adındaki delikanlı imiş. Prenses'in ondan istediği ise, taa Çin'in Horai Dağında var olduğu söylenen, kökü gümüşten, sapı altından, meyveleri de mücevher olan bir ağaç imiş. Adam, "Nasıl olsa sonuçta değişik bir ağaç! Bir benzeyeni yaptırsam ne olacak? Zaten

doğada öyle bir ağaç bulunmaz ki! Oh, kız benim olacak!" diyerek sevinmiş.

Genç adam Prenses'e sahte ağacı sunarken, dışarıdaki bir kalabalıktan sesler geliyormuş. "Beyefendi!... Bizler zanaatçılarız. Ağacın parasını istiyoruz!.." diye bağırıyorlarmış.

Üçüncü aday Abe Efendi'den istenen hediye ise; düşmanı görünce alev çıkartan, büyücü bir farenin derisiymiş.

Adam "Nasıl bulayım gerçekte olmayan şeyi? Ama bak, şimdi düşman falan da yok. Öyleyse herhangi bir fare derisi olabilir. Bizim evde zaten çok fare var. Birisinin derisini yüzer götürürüm. Oh, şimdi kız benim olacak!" diye sevinmiş.

Gerçek alev faresi aslında hiç yanmazmış. Prenses, denemek için getirilen deriyi ocağa atmış. Deri hemen çıtır çıtır yanarak kül oluvermiş.

Dördüncü aday Otomo Efendi'nin ise, ejderhaların taktıkları gerdanlıklardan mücevherler getirmesi gerekiyormuş. Aşk için yanan adam, hiç korku mu bilir? Kocaman bir yelkenli gemiyle denizlere açılmış. Kuzeye doğru yol almış. Çünkü ejderhalar ancak oralarda yaşarlarmış. Birdenbire korkunç bir fırtına çıkmış ve adamın gemisini batırmış. Adamcağız perişan olmuş. İki eli bomboş, gözlerinin altında çıkan çirkin çıbanlarla geri dönmüş. Ancak dışarıda da "Aman, o kız melek filan değildir. İnsana uğursuzluk getiriyor! Bakın, onun yüzünden hepimiz mahvolduk. Sakın peşinden gitmeyin! " diye delikanlıları uyarıyormuş.

Son aday İsonokami Efendi'nin ödevi ise bir

kırlangıç midyesi bulmakmış. Demiş ki adam:

"Kuşlar ancak yumurta yapar, midye yapmazlar. Karınlarını yarsam da bir şey çıkmaz. Ama gene de bir bakayım, belki de bulunur!" diyerek bir ağaca çıkıp bir kırlangıç yuvasına elini daldırmış. Birdenbire "Buldum, bulduuum! İşte kırlangıç midyesi! " diye sevinçten bağırmaya başlamış. Ama avucunu açınca şaşkınlıktan donakalmış. Çünkü avucunda tuttuğu kırlangıç midyesi değil, kırlangıç kakası imiş. Herkes,"Kakacı adam, kakacı adam! Ha ha ha, ha ha ha!" diye alay ederek gülmüş.

İmparator Mikado, bu kız hakkında anlatılanları duymuş; "Kimseye gönlünü vermeyen bu Parıl Prenses, acaba nasıl bir kızdır, bir kere görmek isterim!" diyerek Bambu Amca'nın evine kızı getirmek için saray arabasını göndermiş. Fakat Prenses, "Ben gitmem, eğer zorlarsanız kendimi öldürürüm!" diye ağlayarak itiraz etmiş.

Bunun üzerine İmparator Mikado, Prenses'i görmeye kendisi gelmiş. Kızı görünce "Aman tanrım, bu ne kadar güzel bir kız!" demiş. "Bütün dünyayı aydınlatıyor, çiçeklendiriyor. İpek gibi siyah uzun saçları, beyaz yuvarlak yüzünde siyah mücevherleri anımsatan gözleri, çiçek yaprağı gibi şirin pembe dudakları var. Bu dünya güzeli, harika bir kız!" demiş.

Mikado, "Seni götürmeden gitmem!" diyerek Prenses'in elinden tutmak istemiş. İşte o zaman Prenses birdenbire parlayan ışıkların içinde kayboluvermiş. İmparator şaşkın şaşkın bakıp kalmış ve "Tamam, tamam, seni zorlamayacağım! Artık

gel!" diye yalvarmış. Prenses kederli bakışlarıyla yeniden görünüvermiş.

Bambu Amca, "Bu kızın gönlü insan gönlüne benzemiyor. Hâlâ hiç kimseye 'Evet' demedi. Bizler de ne yapacağımızı bilmiyoruz. Lütfen bizi bağışlayınız!" diye İmparator'dan özür dilemiş.

Aradan koca üç yıl geçmiş. Bu üç yılda neler olmuş neler! Prenses, Ay'ın gökyüzünde ışıl ışıl göründüğü akşamlar, balkona çıkıp hep Ay'a bakarak için için ağlarmış. İki gözü iki çeşme, elbisesinin uzun kolları gözyaşlarından ıpıslak olurmuş. Bambu Amca ve hanımı, "Lütfen Ay'a bakma! Yüzün, yüreğin hep nedense hüzünleniyor. İnsan Ay'ı ancak güzel sözlerle över, onun için şiirler yazılır. Oysa sen hep hüzünlenip ağlıyorsun. Neyin var evlât!" diye kaygıyla sormuşlar.

Parıl Prenses, yine iki gözü iki çeşme, yüzünü kaldırıp anne babasına, "Uzun zamandır 'sizlere söylesem mi acaba?' diye düşünüp duruyordum. Ben bu dünyanın insanı değilim. Ay'dan geldim. Bir neden yüzünden buraya gönderilmiştim. Önümüzdeki dolunay gecesi, Ay'dan beni almaya gelecekler. Sizlerden ayrılmaya yüreğim dayanmıyor, ama gitmek zorundayım!" diye hıçkırarak ağlamaya başlamış.

Bambu Amca ve Hanımı o kadar şaşırmış ve üzülmüşler ki gözlerinden kanlı yaşlar dökülmüş; "Seni küçükken bir bambu ağacının içinde bulmuştuk. Bu yaşa kadar sevgi ile büyüttük. Şimdi ise 'Gideceğim' diyorsun. Nasıl, nasıl dayanabiliriz buna? Ölsek daha iyi, ölsek daha iyi!" demişler.

Prenses'in gitme olayı İmparator Mikado'nun kulağına kadar ulaşmış. Mikado, " O kızı yalnız bir kere gördüğüm halde unutamıyorum! İhtiyar annesiyle babası kimbilir ne kadar üzülecekler! Kızı koruyalım, bunun için benden iki bin asker alsınlar!" diye bağırmış.

Dolunay gecesi, altınsarısı Ay ışıl ışıl ışıldıyormuş. Birdenbire o anda inanılmaz, göz kamaştırıcı ışıklar etrafı sarmış. Yüz kadar Aylı insan bulutlardan yeryüzüne inivermiş. Doğruca Prenses'in evinin önüne gitmişler. Evi koruyan askerler, sihirli ışıktan etkilenip bütün güçlerini yitirmişler. Ellerindeki oklar, kılıçlar, kalkanlar bir bir yere düşmüş.

"Parıl Prenses, sizi almaya geldik! Artık bizimle döneceksiniz. Haydi çabuk olun lütfen! " demişler.

Bambu Amca yüksek sesle bağırmış: "Siz kimsiniz? Burada Parıl Prenses denen biri yok! Boş yere sormayın!"

Kapı kendiliğinden açılıvermiş. Prenses adım adım bulutlara yaklaşmaya başlamış. Gelen Aylılardan birisi şöyle seslenmiş:

"Bambu Amca, Prenses'imiz Ay'da bir suç işlemişti. Sen yoksulluğuna rağmen çok dürüst, iyi niyetli ve yardımsever biri olduğundan, geçici bir süre için sana emanet edilmişti. Şimdi artık geri dönmesi gerekiyor!"

Prenses, "Anneciğim, babacığım, lütfen üzülmeyin! Gökyüzünde Ay'ı gördüğünüz zamanlar beni anımsayın. Her şey için çok teşekkür ede-

rim. Ben sizin yanınızda çok mutluydum" demiş.

Bambu Amca ve hanımı, gözleri iki çeşme ağlayıp duruyorlarmış. Prenses, Aylı kadının sunduğu ilâçtan bir yudum içmiş ve gökyüzü elbisesini giymeye başlamış. Bu elbiseyi giyenler artık tüm duygularını yitirirmiş. Prenses, "Bütün yüreğimle sevdiğim İmparator Mikado'ya, bu ilâçla şu mektubumu lütfen sonsuz saygılarımla iletiniz... Haydi hoşçakalın, Allahaısmarladık!" demiş ve bulutlara atlayarak Ay'a doğru uçup gitmiş.

İmparator, Prenses'in gönderdiği mektubu ve ilâcı almış. Mektubu okuyunca; "Onu bir daha göremeyeceğime göre niye bu ilâcı içip bin sene sonrasına kadar yaşayayım?" demiş. Zaten o ilâcın efsanelerde adı geçermiş. İnsan onu içince ne yaşlanır, ne de ölürmüş. Mikado saraydakilere şöyle buyurmuş:

- Ülkemizde göğe en yakın dağ hangisi ise, bu ilâcı, Prenses'e yazdığım şiirlerle birlikte alın, o dağın doruğuna kadar götürün ve orada yakın! Bütün duygularım duman olarak kendisine ulaşsın...

Japonya'nın en yüksek dağı Fujiyama yanardağıdır. Fuji sözcüğü Japonca'da "Ölümsüz" anlamına gelir. Fujiyama'nın tepesinden gökyüzüne doğru bir çizgi gibi uzayan dumanın, Mikado'nun aşkını gökyüzündeki sevdiğine ulaştırdığı halk arasında ağızdan ağıza hâlâ anlatılmaktadır...

BULMACA KISMETİ

Bir ünlü kaplıcada zengin bir tüccarın kızı tatil yapıyormuş. Bir yoksul delikanlı da orada çalışırmış. Kız çok güzelmiş, delikanlı da çok yakışıklıymış. İkisi sabah akşam karşılaştıklarında tatlı tatlı sohbet ederlermiş. Bunlar sonunda birbirlerine aşık olmuşlar.

Ancak kısa bir süre sonra kızın tatili bitmiş, artık eve dönmesi gerekiyormuş. Ama gençler birbirinin adlarının ne olduğunu, nerede oturduklarını bile henüz bilmiyorlarmış. "Artık bir daha görüşemeyeceğiz, bu aşk böyle bitecek!" diye ikisi de üzülmüş.

Kız, için için düşünmüş ve "Adımı, nerede oturduğumu söylemektense bir bulmaca şiiri yazayım, gerçekten bende gönlü varsa, mutlaka onu çözüp beni bulacaktır." diye karar vermiş.

Seviyorsan gel bana, onyedi köyüne
Çürümez köprünün dibinde bekle
Yazın öten böcek, tavuk göğsü

Diye bir şiir yazarak delikanlıya uzatmış ve ata binip gitmiş. Giderken çok sayıda hizmetçi kendisine eşlik ediyormuş.

Delikanlı memleketine dönmüş. Kızı hiç unutamadığı için her gün yanıp kavruluyormuş; fakat kızın verdiği bulmacalı şiir o kadar zormuş ki, bir türlü çözemiyormuş. Delikanlı, bir gün nihayet ünlü bir masajcıya başvurmuş; çünkü masaj yöntemi ile insanları tedavi eden bu kişilerin çok hassas duyguya sahip olduğu, bu gibi konularda yol gösterebilecekleri söylenirmiş.

Masajcı hemen bulmacayı çözüvermiş: "Onyedi demek genç anlamına geliyor. Dilimizde genç demek, "wakai" demektir. 'Wakasa' adında bir yöre var, Onyedi Köyü demek herhalde orası. Çürümez köprü ise taştan yapılmış köprü anlamına gelir. Yazın öten böcek de ağustos böceğidir. Bu Japonca'da 'Semi' demektir. Buna yakın 'Semiya' soyadı olabilir. Tavuk göğsü ise, pirinçten yapılan 'Ohagi' adındaki tatlıdır. O halde kızın adı da 'Ohagi' olmalı. Yani Wakasa'da taş köprünün yanındaki Semiya soyadında ailenin kızı Ohagi'yi soracaksın."

Delikanlı masajcıya çok teşekkür edip hemen Wakasa'ya doğru yola çıkmış; gelen geçenlere sormuş, nihayet taş köprünün yanındaki Semiya adındaki tüccarın evini bulmuş. Ev koskoca bir konakmış. Çok sayıda hizmetçi çalışıyormuş. Bu aile herhalde çok zenginmiş. Delikanlı, "Bu kadar zengin ise benim bu kılık kıyafetimle kızı istemeye gitme şansım yok. Ne yapacağımı iyi düşünmem gerekir" demiş.

Ertesi sabah delikanlı, kimsenin haberi olmadan kızın evinin etrafını tertemiz süpürmüş. Ancak sonradan oraya gelen bekçi, buna çok şaşırıp "Acaba burayı kim süpürdü? Bu aslında benim işim, ne var ki, bugüne kadar bir kere olsun böyle tertemiz yapamadım. Şimdi kendimden utanıyorum!" demiş. Ertesi sabah da, öbür sabah da her yer yine öyle tertemizmiş. Dördüncü sabah, bekçi biraz erken kalkıp delikanlıyı gözetleyip oraları temizlerken yakalamış.

Bekçi,"Sen kimsin? Neden her sabah buraları süpürüyorsun?" diye sormuş. Delikanlı da, "Bu kadar büyük bir evi görünce hayran oldum. 'Çok saygın bir aile olmalı,' diye düşündüm. Onun için buraları temizleyip hizmet etmek içimden geldi. Ah, keşke ben de bu evde çalışabilsem!" diye yanıtlamış.

Delikanlının sözleri bekçinin çok hoşuna gitmiş. Bekçi, hemen delikanlıyı kızın babasına tanıtmış ve onu çalıştırmasını önermiş. Kızın babası, "Olur! Benim de hoşuma gitti, bugünden itibaren banyonun ocağına baksın" demiş.

Delikanlının işi, her gün banyo ocağını yakıp suyunu ısıtmakmış. Çok pis bir işmiş. Ama delikanlı aşktan alev alev yandığı için, bir gün mutlaka sevdiğine kavuşabilme umuduyla bu işe katlanıyormuş.

Gelgelelim bu kızın daha küçüklükten bir nişanlısı varmış. Kız onu hiç sevmiyormuş. Ama babasının dediğine karşı çıkmak da olanaksız olduğu için her gün ağlayıp duruyormuş. Üstelik düğünü yaklaşıyormuş. Kız hep kaplıcada tanış-

tığı delikanlıyı düşünüyormuş; zavallı onunla aynı ev içinde olduğunu nereden bilsin? Kız ancak delikanlının bulmacayı çözüp kendisini kaçırmasını hayal ediyormuş.

Nihayet düğün günü gelmiş. Kıza gelinlik giydirilmiş ve tahtıravana bindirilmiş. Onu taşıyan dört kişi görev için hazır bulunmuşlar. İşte, taşıyıcıların arasında o delikanlı da varmış! Tahtıravan sallana sallana damadın evine gidiyormuş, arkasından da çeyizler geliyormuş.

Yol biraz uzunmuş. Adamlar bir mola vermişler. Bir ara delikanlı kıza doğru yüzünü çevirince kız hemen onun sevdiği genç olduğunu tanımış. Birdenbire kızın boğazı ve göğüsü ağrımış ve öksürmeye başlamış, "Öh,öh,öhhh!...İstemiyorum!...Gitmek istemiyorum!" Kız vücudunu kaldıramaz duruma gelmiş. Annesi ve babası kızı hemen geri getirtmişler ve yatağa yatırmışlar. Kızın bu rahatsızlığı yüzünden düğün de ertelenmiş.

Kız çok hastalanmış. Yataktan kalkamaz olmuş. Ne çağırılmayan doktor, ne de içirilmeyen ilâç kalmış. Ne var ki, doktorların hiçbiri herhangi bir hastalık saptayamamış. Ama kızın durumu günden güne kötüye gidiyormuş.

Annesi ile babası, "Bu kız bir karasevdaya falan tutulmuş olmasın?" diye düşünmeye başlamışlar. Kızın yanına gidip derdini sormuşlar: "Kızım, neyin var senin? Sevdiğin birisi olmasın? Onun için mi böyle yanıp tutuşuyorsun?"

Kız utandığı için, içini açamıyormuş. Sonunda babası ünlü bir büyücü hocayı çağırtmış. Büyücü

hoca, kızı görür görmez şöyle demiş: "Bu kız karasevdalıdır. Sevdiğine kavuşamadığı için böyle yanıp duruyor. Ama üstelik sevdiği kimse şu anda bu evin içindedir!"

Annesi ile babası şaşırıp kalmışlar. Ama kızı kurtarmak için mutlaka onu sevdiğine kavuşturmak gerekiyormuş. "Onun kim olduğunu nasıl öğrenebiliriz?" diye hocaya sormuşlar. Hoca, "Bu evdeki bütün erkeklere birer şiir yazdırın ve o şiirleri tek tek kızınıza gösterin. Hemen belli olur" demiş.

Ondan sonra evdeki bütün erkekler, genci yaşlısı, muhasebeciden çırağa kadar hepsi bir araya getirilmiş. Neredeyse yetmiş kişi varmış. Babası, herkesin önünde açıklamada bulunmuş: "Arkadaşlar! Kızımızın sevdiği aranızdaymış. Hepiniz birer şiir yazacaksınız. Yazdığı şiir ile kızın tekrar kendine gelmesini sağlayabilene, kızımızı vereceğiz!"

Alkışlar, çığlıklar atılmış. Herkes, "Hem o kız, hem de bu ev, ikisi de benim olsun!" diye kolları sıvamış, en güzel şiiri ben yazayım, diye ter dökmüşler. Ama hiç kimsenin şiiri kızı etkilememiş. Sıra en son o delikanlıya gelmiş. Delikanlı sevgi dolu sesiyle şiirini okumuş:

Seviyorsan gel bana, onyedi köyüne
Çürümez köprünün dibinde bekle
Yazın öten böcek, tavuk göğsü

"Ne tuhaf! Böyle bir şiir kızın hoşuna mı gider?" Herkes gülüp geçmiş. Ama okunan şiiri duyan hasta kız utangaç utangaç gülümsemiş. Yanaklarına pembe bir renk gelmiş, kız kalkıp deli-

kanlıya doğru yürümeye başlamış ve kucaklaşmışlar.

Sonra kız ile delikanlı, kaplıcada tanıştıklarını, ayrıldıktan sonra da birbirlerini unutamadıklarını anlatmışlar. Kızın anne babası delikanlıyı beğenmiş ve bu iki genci evlendirmeye karar vermişler. Bu işi görenler, bu da "Bulmaca kısmeti!" demişler.

YELLENEN GELİN

Bir ailenin bir kızı varmış. Çok tatlı ve terbiyeli bir kızmış. Ama bu kız nedense çok yelleniyormuş. Üstelik çok fena kokan gaz olduğu için komşular kendisine; "Kızım, arkanı bir şeyle kapatsana! Bir gün yellenmenle evimizi uçuracaksın" diyerek hem alay ediyorlarmış, hem de kızıyorlarmış.

Anne babası, kızının böyle yellenmesine çok üzülüyorlarmış. "Sen de artık genç kız oldun. Bu alışkanlığını bırakmazsan biz seni bir yere gelin olarak veremeyiz" diyorlarmış. Elbette kız da bundan çok utanıyormuş. Ne var ki, bu da onun elinde değil, yellenmeler her yerde pırt! pırt! pırtlıyormuş.

Kız nihayet nişanlanmış, yakında komşu kasabadaki bir eve gelin gidecekmiş. Annesi babası kızın orada da çok yellenmesinden kaygılanıp; "Kızım, sakın gelin gittiğin evde yellenme. Yoksa seni hemen kovarlar" diye iyice uyarmışlar.

Düğün günü gelmiş. Beyaz gelinlik giyen kız çok, çok güzel görünüyormuş. Davet edilenlerin hepsi de, "Yaşasın! Bu kadar güzel bir gelin ilk defa görüyoruz. Ne mutlu damada!" diye kızı övüyorlarmış. Ama kız, hep kendini rahatsız hissediyormuş ve içinden; "Ah anneciğim, ağrıgene geliyor! Ama ille de dayanmam gerekiyor" diyerek ağrıyı bastırmaya çalışıyormuş. Nihayet düğün kazasız belâsız bitmiş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Kız yellenmesini bastırmaya çalıştığı için çok rahatsız olmaya başlamış. Yüzü sapsarı kesilmiş, karnı şişmiş. Kız gene içinden; "Hadi dayan, ille de dayanmalıyım... Yoksa beni kovarlar ve anam babam çok üzülür..." diyormuş.

Kızın rahatsızlığını farkeden kaynanası, ona; "Gelin, neyin var? Yüzün sapsarı, hep karnını tutuyorsun. Ne olur bana söyle, artık birbirimize yabancı değiliz. İstersen hekime gidelim" demiş. Gelin ise, "Hayır anne, hiçbir şeyim yok. Biraz uykum var, o kadar. Lütfen merak etmeyin" diye yanıtlıyormuş.

Fakat sonunda kız dayanamaz olmuş. Kayınbabası, kaynanası ve kocasına; "Karnımda çok gaz var. Bu eve geldiğimden beri tutmaya çalışıyorum. Çünkü annem babam, 'Çok ayıp, ille de dayanmalısın' demişlerdi" diye işin aslını anlatmış.

Bunu duyunca üçü de; "Yel mi?" diye başlamışlar gülmeye. Kaynanası: "Ha, ha, ha! Niye saklıyordun güzelim? O insanın çok doğal bir ihtiyacı, hepimiz yaparız." deyince gelin de; "Ama,

benimki biraz özel. Onun için sabrediyordum" der demez, karnını tutarak dizleri üzerine çökmüş.

Kız gerçekten dayanamaz duruma gelmiş. Kaç gündür gazını karnında tuttuğu için nerdeyse karnı patlamak üzereymiş. Kız, "Babacığım, lütfen bahçedeki taş havana sıkı sarılın. Kaynanam da ocağın arkasına iyice saklansın. Çabuk olun, artık dayanamıyorum!" diye bağırmış.

Kayınbabası, gelinin dediği gibi bahçeye gidip oradaki taş havana sıkıca sarılmış. Kaynanası ocağın arkasına saklanmış. Gelin, elbisesinin eteğini kaldırıp "Aaaaa! Haydi!" diye bağırmış.

Birdenbire, booooommm! diye korkunç bir patlama meydana gelmiş, iğrenç bir koku etrafı sarıvermiş.

Patlama o kadar kuvvetliymiş ki, kayınbabası sarıldığı taş havandan uçup yere düşmüş ve bel kemiği kırılmış. Kaynanası ise öteki odaya kadar uçup duvara çarpmış. Bunu gören kocası çok kızıp; "Cadı karı! Biz seni burada tutamayız! Seni hemen babanın evine geri götüreceğim!" diye bağırmış ve karısına gelinlik eşyalarını toplatmış.

Kız, "Ben de bu işi hiç yapmak istemiyorum. Ah, şimdi eve dönsem annem babam ne kadar çok üzülecek" diye ağlaya ağlaya gelin geldiği evden ayrılmış. Anne babasının oturdukları ev birkaç dağ ötedeymiş. Birlikte giden kocası, hep "Sen inanılmaz bir cadı karısın. Baştan bunu sakladın, amacın ailemizi mahvetmekti" diye karısını lânetliyormuş.

Karı koca dağlar arasından geçerken atlı üç

tüccar ile karşılaşmışlar. Adamlar, ağaçlardaki olgunlaşmış sulu armutları yere indirmek için taş ve ağaç dalları atıyorlarmış, ama bir türlü düşüremiyorlarmış. Bunu gören gelin iyi niyetle "Hey, beyler! O kadar uğraşmayın, ben bir gaz çıkartıp armutların hepsini düşüreyim" diye teklif etmiş. Tüccarlar buna çok kızıp: "Ne istiyorsun bizden! Madem öyle diyorsun, yap da görelim. Eğer hepsini düşürebilirsen, her şeyimizi atlarla beraber sana verelim. Ama beceremezsen yandığın gündür, ona göre" demişler.

Gelin gene elbisesinin eteğini kaldırmış. Sonra da arkasını ağaca doğru nişanlayıp "Boooom" diye bir koyuvermiş. Armut ağacı, kökünden havalanıp düşmüş. Etli sulu armutlar, toprağın üzerinde birer birer yuvarlanıyorlarmış. Tüccarlar çok korkup: "Ay, lütfen bizi uçurup öldürmeyin. Söz verdiğimiz gibi bütün mallarımızı ve atlarımızı size veririz" demişler. Kadın, "Lütfen korkmayın beyler. Yellenmem biraz özel olduğu için böyle bir şeyi becerebiliyorum, o kadar." demiş ve sadece değerli mallarla dolu olan üç kutu ile üç atı almış.

Kocası bunu görünce hemen tavrını değiştirmiş, "Karıcığım, affet beni. Sana çok hoşgörüsüz davrandım. Haydi dönelim evimize" diye, karısının elini tutup geldiği yola geri çevirmiş.

Adam geriye döndükten sonra, karısı için evde çok sağlam, özel bir oda yapmış. Karısı artık orayı kullanıyormuş. Hiçbir şeyden haberi olmayan komşular, bu aile için, "Geline özel bir oda vermişler. Demek ki çok değerli bir kız" diye birbirlerine düşündüklerini anlatıyorlarmış.

ŞAHİN ÇOCUĞU KAÇIRDI

Bir genç anne, ufacık oğlu ile yoksulluk içinde yaşarmış. Kocası, çocuk doğduktan hemen sonra hastalıktan öldüğü için kadın çocuğu tek başına büyütmek zorunda kalmış. Çocuk daha iki yaşındaymış. Kadının ne kimsesi varmış, ne de doğru dürüst bir evi. Bu nedenle ikisi çok perişan olmuşlar. Ama kadın kocasından kalan çocuğu çok sevdiği için, yaşamın hiçbir zorluğundan yılmıyormuş.

Kadın, yöre ağasının çay tarlasında işçi olarak çalışırmış. İşler çok ağırmış. Her gün sırtında yavrusu, çay yapraklarını kırarmış. Bütün işçiler arasında en çalışkan olan da o imiş. Çalışırken çocuğa şarkılar söyler, masallar anlatırmış. Onun için çocuğun canı hiç sıkılmazmış.

Bir gün kadın tarlada çalışmaktan çok yorulmuş. Küçüğü sırtında taşıyarak çalışmak ona artık zor gelmiş ve çocuğa, "Tatlım, seni biraz bura-

ya bırakacağım. Annen çok yoruldu. Benim akıllı oğlum, yalnız olsan da güzel güzel uyursun, değil mi?" diye onu bir kenara bırakmış. Kadın yine çay yapraklarını kırmaya başlamış.

Çay bahçeleri çok büyük olduğundan işler bitmiyormuş. Yazın güneşi de o kadar güçlüymüş ki, herkes ter içinde kalıyormuş. O sırada gökten kocaman bir şahin tarlaya süzülerek inivermiş. Mışıl mışıl uyuyan çocuğu pençeleri ile yakaladığı gibi alıp kaçırmış! Çocuğun hüngür hüngür ağlamasından annesi şahini farketmiş; "Ah oğlum! Şahin oğlumu kaçırdı!... İmdat, imdat!... Yetişiin!..." diye haykırmış.

Ama iş işten geçmiş. Şahin çocuğu alıp çok uzaklara uçup gitmiş ve gözden kaybolmuş. Kadın, "Zalim şahin! Benim oğlumu geri ver!... Ah, Tanrım!... Şimdi ne yaparım?" diyerek hüngür hüngür ağlayıp gökyüzüne doğru bağırıyormuş. Sonunda ağlamaktan sesi bile çıkmaz olmuş.

Annesi kaçırılan çocuğunu unutamamış. Bütün Japonya'yı gezerek; "Bir şahinin ufak bir oğlan çocuğunu getirip buralara bıraktığını gördünüz mü?" diye önüne gelene deli gibi sorarmış. Ama hiç kimse öyle bir şey ne duymuş, ne de görmüş; "Yazık, artık oğlunu aramaktan vazgeç. Herhalde bir yerlerde ölmüştür o" diyorlarmış.

Aradan on üç yıl geçmiş. Zaten yoksul olan kadın çalışamadığı için her geçen gün daha da yoksullaşmış ve sonunda dilenmek zorunda kalmış. Yaşı da ilerlemiş. Birgün Yamato adlı kente gitmiş, orada da aynı şekilde sorup dolaşmış:

"Hey insanlar, şahin tarafından kaçırılan bir çocuğu hiç duydunuz mu, gördünüz mü?"

Gene hiç kimseden bir ses gelmiyormuş.

Kadın, oralardan umudunu kestiği için başka bir yere gideyim, demiş. Dinlenmek için bir çaycıya girmiş. Çaycıyla sohbet ederken, "Buralarda ne var, ne yok?" diye öylesine sormuş.

O sıra çaycının annesi gelmiş ve kadına şunları anlatmış: "Şurada Toganji adında bir tapınak var. Oradaki rahibin yanında çok tatlı öğrenciler var. Onlar da büyüdüklerinde rahip olacaklar. Onlardan bir tanesi, her sabah bahçedeki kavak ağacına dua etmeden kesinlikle kahvaltısını yapmazmış."

"Allah allah, neden acaba?" demiş çocuğunu kaybeden kadın.

Çaycının annesi anlatmaya devam etmiş:

"Bu çocuk kavak ağacından doğmuş, diyorlar. Bundan on küsur yıl önce rahip bir sabah bahçesindeki bir kavak ağacının dalları arasında ağlayan bir çocuk sesi duymuş. Adam seyyar bir merdivene çıkarak bakmış ve ağacın dalları arasında ufacık bir oğlan çocuğu görmüş! Rahip bu çocuğu yanına almış, ona, 'Senin annen baban bu kavak', diye öğretmiş. Bu nedenle çocuk her sabah annesi babası olarak bildiği bu kavak ağacına dua edermiş."

Kadın bu hikâyeyi duyunca şaşkına dönmüş ve: "Acaba bu çocuk şimdi kaç yaşında? Neden kavak ağacı dalları arasındayımış?" diye sormuş.

Diğeri, "On dört, on beş falan. Herhalde oraya ya annesi bırakmıştır, ya da bir kuş kaçırmıştır, diyorlar. Ama gerçeğini kim bilir ki?" diye yanıtlamış.

"O çocuk benim oğlumdur! On üç yıldır hep aradığım oğlumdur!" diyen ana artık duramamış, hemen Toganji Tapınağı'na doğru koşmaya başlamış.

Ama kadın dilenci olduğunu, üzerindeki kirli ve yırtık pırtık elbisesini ve aylardır hiç taranmamış saçlarını hatırlayınca tapınağın içine girmeğe cesaret edememiş. O gece tapınağın duvarının kenarında sabahlamış. Ertesi sabah bahçeye girip çocuğun kavak ağacının altına gelmesini beklemiş.

Sabahın erken saatlerinde bir çocuk binadan çıkıp kavağın dibine gelmiş. İki elini birleştirip dik tutarak ona dua etmeye başlamış: "Sevgili anneciğim, babacığım, günaydın! Bu günün sizler için hayırlı olmasını dilerim."

Çocuğun yüzü kadının ölen kocasının yüzünü andırıyormuş. Kadın birdenbire "Oğlum! Annen işte burada! Ah canım, bir tanem!" diyerek çocuğa sımsıkı sarılmış. Hüngür hüngür ağlıyormuş. Hiçbir şeyden haberi olmayan çocuğun ödü kopmuş, "Hocam!... Kurtar beni!" diye bağırmış.

Kadın ile rahip bir araya gelip konuşmuşlar. Rahip, "Öyleyse bu çocuğun gerçekten senin oğlun olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?" demiş. Kadın, gözyaşlarını silerek bütün olayı anlatmış:

"Bundan on üç yıl önce, bir çay tarlasında ça-

lışırken bir şahin iki yaşındaki oğlumu kaçırmıştı. Üzerindeki önlüğüne Tanrı Buda'nın resmini nakış olarak işlemiştim."

Rahip bunu duyunca kadının ve çocuğun omuzlarından tutarak şöyle demiş:

"Tamam, bu çocuk kesinlikle senindir. O zaman bu çocuğun önlüğünde o resim vardı."

On üç yıl sonra anne ile çocuk birbirlerine kavuşmuşlar. O kadar sevinmişler ki, gözyaşları durmak bilmemiş. Rahip bu vefakâr kadını tapınağına alıp kendisine iş vermiş. Ana oğul ömür boyu orada mutlu bir yaşam sürmüşler.

TURNA KADIN

Bir kasabada Karoku adında bir adam varmış. Yaşı kırkın üzerinde olmasına karşın, yoksul olduğu için hâlâ evlenemiyormuş. Yetmiş yaşındaki annesi ile beraber kalıyormuş. Her gün kömür işleyip üç beş kuruş topluyormuş.

Bir kış günü Karoku yeni yorgan almak için şehre inmiş. O gün de kar yağıyormuş ve hava da çok soğukmuş. Karoku, yol kenarına konan bir kuş tuzağına bir turnanın yakalandığını görmüş. Bembeyaz güzel kanatları yaralanmış, kar üzerine damla damla kırmızı kan akıyormuş. Turna 'cik cik' diye ağlıyormuş. Karoku turnaya çok acımış. "Ah, zavallı kuş! Hemen kurtarayım seni" diyerek turnayı tuzaktan çıkarıp yaralanmış kanatlarından akan kanları silmiş ve kanatlarını yumuşak yumuşak okşamış.

Tuzağı oraya koyan avcı gelmiş ve "Sen kimsin, işime ne karışıyorsun?" diye kızmış. "Ben bu

kuşu satacağım. Çünkü benim çoluk çocuğum var. Para kazanmam gerekiyor" diyerek Karaoku'yu itmiş. Karoku da; "Ama ben hiç kıyamam hayvanların acı çekmesine. İstersen bu kuşu satın alırım" diye avcıya teklifte bulunmuş ve yorgan için ayırdığı paranın hepsini ona vermiş. Sonra; "Çabuk iyileş! Bir daha da böyle tuzaklara yakalanma. Hadi kendine iyi bak güzel kuş!" diyerek turnayı havaya salıvermiş. Turna pırr! diye uçup gitmiş.

Akşam Karoku eve dönmüş. Elinde ne yorgan, ne de başka bir şey varmış. Annesi, "Karoku'm, hani sen yorgan getirecektin?" diye sormuş. Karoku, biraz hüzünlü bir sesle açıklamış:

"Anacığım, lütfen beni bağışla. Yolda zavallı bir turna gördüm. Yüreğim dayanamadı, yorganın parası ile onu satın alıp salıverdim."

Annesi, "İyi ettin! Afferin oğlum! Biz eski ince yorganla da idare ederiz" diye oğlunu avutmuş.

Ertesi gün akşam üzeri, gene kar yağıyormuş, ortalık çok soğukmuş. Karoku ile annesi kırık kömürleri ocağa atıp ısınmaya çalışıyorlarmış. O sıra birisi kapıyı çalmış. Tak, tak, tak! Tak, tak, tak! "Acaba kim olabilir?" Karoku ile annesi yoksul oldukları için komşuları bile pek uğramazlarmış. Karoku, kaygı ile kapıyı yavaşça açmış.

Aman tanrım! Adam şaşkınlıktan donup kalmış. Kapıyı çalan, alımlı, ince, bembeyaz tenli, uzun saçlı, melek gibi güzel bir kadınmış:

"Ben yolcuyum. Şehirde kalacak yer bulamadım. Lütfen bu akşam beni konuk eder misiniz?" demiş kadın.

Karoku ile annesi kadın için evdeki bütün pirinci pişirmişler. Kendileri ise çavdar lapası yemişler. Kadın yorgunluktan hemen uyuyakalmış.

Ertesi sabah kadın Karoku'dan bir ricada bulunmuş:

"Ne olursunuz beni eşiniz olarak kabul edin." Adam o kadar şaşırmış ki nasıl davranacağını bilememiş: "Ne, ne diyorsunuz? Sizin gibi güzel bir insan, benim gibi birine yakışmaz ki." Sonra evin şurasını burasını göstererek "Bakın, bu yoksullukta yarın ne yiyebileceğimizi bile bilemiyoruz. Lütfen öyle bir şey düşünmeyin!" diye yanıtlamış. Kadın yine "Ne olursunuz beni kabul edin!" diye yalvarıyormuş. Fakat Karoku'nun annesi hemen kadına: "Benim oğlum yoksulluk yüzünden bu yaşa kadar evlenemedi. Belki de Tanrı seni yollamıştır. O halde sen bugünden itibaren bizim gelinimizsin."

Karoku ile kadın evlendikten sonra kısa bir süre geçmiş. Karısı bir gün kocasına; "Lütfen beni üç gün şu dolabın içinde tut. Çünkü bir işim var. Üç gün geçene kadar kesinlikle orayı açma. Üç gün sonra çıkarım" demiş.

Karısının söylediği Karoku'nun tuhafına gitmiş. Ama adam çok sevdiği karısının ricası olduğu için, "Oldu, oldu; o halde üç gün sonra tekrar görüşürüz." demiş ve kadını dolaba kapatmış.

Dördüncü sabah, karısı dolaptan çıkmış. Karoku; "Çok zor olmuştur öyle dar bir yerde durmak, değil mi? Haydi şimdi yemeğini ye de sonra konuşalım" demiş. Karısı çok zayıflamış. Güçsüz-

lükten ne çubukları ne de kâseleri doğru dürüst kaldırabiliyormuş. Kadın biraz sonra yemeğini bırakıp bir kumaş getirmiş; "Beyim, ben dolapta bunu dokudum. Lütfen şehre götür, iki bine satın alırlar." Bu, Karoku'nun hayatında hiç görmediği, çok güzel bir kumaşmış. Şehrin hiçbir kumaşçısında kesinlikle bulunmayacak kadar harika bir malmış. Karoku, o gün hemen şehre inmiş.

Karoku, karısının dokuduğu kumaş ile Kral'ın sarayına gitmiş, Kral, "Harika bir kumaş!" diye övmüş. "İki bin, üç bin, istediğin kadar para veririm. Kim dokumuş bunu? Bundan bir tane daha getirebilir misin?" demiş. Karoku; "Karım dokudu Kralım. Bir tane daha yapıp yapmayacağını kendisine sormam gerekiyor" diye yanıtlamış. Kral da; "Senin karın ise niye sorun olsun? Al şimdiden parayı, en kısa zamanda bir tane daha getireceksin!" demiş.

Karoku kara kara düşünerek eve dönmüş. Karısının çok zayıfladığını anımsayınca, ona bir tane daha dokutturmaya kıyamıyormuş. Ama Kral'ın emri olduğu için adam çaresizmiş. Karısı,"Merak etme beyim" demiş. "Biraz bana zaman ver. Bu sefer beni bir hafta dolabın içinde tut. Ama sakın dolabı açıp beni görme!"

İki gün, üç gün, beş gün... Karısını düşününce Karoku'nun içi yanıyormuş: "Bu kadın ne yapıyor? Hiç dinlenmeden, hiç yemek yemeden, nasıl oluyor bu iş?" Ancak dolabın içinden tık tık dokuma sesleri de geliyormuş. O da her geçen gün daha yavaş, güçsüz kalıyormuş. Tık tık.. tık.. tı..k... tık tı..k... Tokmak sesleri insana sanki

kadın ağlıyormuş gibi geliyormuş. Yedinci gün, Karoku artık dayanamamış. "Karıcığım!... Yeter artık, kendini incitme! Kral'a götürmesem de olur!" diyerek dolabı pat diye açıvermiş. Ama sözü daha bitmeden, adam şaşkınlıktan donakalmış.

Çünkü zayıf bir turna gagası ile kendi tüylerini tane tane çekerek kumaş dokuyormuş. Kumaş tam bitmek üzereymiş. Önceki kumaştan daha güzelmiş, ama zavallı turnanın vücudunda artık çok az tüy kalmış.

Turna, "Neden açtın Beyim? Sen bu halimi gördükten sonra, artık senin yanında kalamam. Ben o karın yağdığı soğuk gün senin kurtardığın turnayım. O yüzden senin için bir şeyler yapmak istemiştim" demiş.

Turnanın da Karaoku'nun da gözlerinden yaşlar akmaya başlamış. Turna, batı tarafına yönelip son sözünü söylemiş: "Beyim, bu kumaşı Kral'a götür. Bitmiş sayılır. Hoşçakal."

Birdenbire binden fazla beyaz turna gökten inmiş ve tüyü kalmamış güçsüz arkadaşlarını kaldırıp uzaklara uçup gitmişler. Adam arkalarından bakakalmış.

TUZ ÇIKARTAN HAVAN

Köyün birinde iki çocuk varmış. Bir abi, bir de kardeş. Abisi biraz soğuk, ama çok zekiymiş ve her işi akıllıca çözermiş. Kardeşi ise oldukça dürüst, ama biraz aptalmış; o nedenle, kendi kendini idare edemezmiş. Abisi kardeşinin hep kendisine yüklenişine sinirlenirmiş. "Keşke bu aptal kardeşim bir gün önce içgüveyi gitse!" diye söylenip duruyormuş. Ama kardeşi, "Ben aptal falan değilim. İçgüveyi olarak bir yere gitmek istemem. İlle de kendi başıma idare edeceğim" diye düşünüyormuş.

Kısa bir süre sonra aptal kardeş nihayet bir komşu kızı ile evlenmiş ve abisinin evinin yakınında ev tutmuş. Ama düzenli iş bulamadığı için geçim zorluğu çekiyormuş.

Yılbaşı akşamı gelmiş. Yılbaşı bu ülkede yılın en önemli ve kutsal bayramı olduğu için, her evde en güzel yemekler ve pastalar hazırlanırmış, bol bol içki bulundurulurmuş. İnsanlar ancak yılda bir kere istediği kadar eğlenebiliyorlarmış. Oysa yeni evlenen bu genç adamın evinde ne pirinç, ne balık, ne de içki varmış. Ağabeyine "Abi,

yılbaşımızı kutlayacak hiçbir şeyimiz yok. Lütfen bize bir şeyler ver!" demiş.

Abisi, "Nee? Yılda bir kere olan kutsal bayramda pirinç bile yok mu? Sen çalışmadın da ondan. İşte evlendin ve karını da doyuramıyorsun. Ben sana hiçbir şey veremem" diye kapıyı yüzüne kapatmış.

Kardeşi üzülerek abisinin evinden ayrılmış. Ama şimdi eli boş gidince karısı da üzülecek diye kara kara düşünüp duruyormuş. Genç adam, "Biraz dağda gezdikten sonra eve gideyim. Belki de başka fikirler aklıma gelir." deyip dağa gittiğinde, uzun beyaz sakallı bir amca ile karşılaşmış. Amca, "Nereye gidiyorsun evlât?" diye sormuş. Üzgün genç, "Eve gidiyorum, fakat bu yılbaşı gecesi için evde ne pirinç, ne de balık var. Karıma, bunu nasıl desem? diye kara kara düşünüyorum" diye yanıtlamış.

"Yazık yazık! Öyleyse al şunu, senin olsun" diye amca genç adama küçük bir buğday pastası vermiş. Sonra demiş ki, "Ama onu yemeyeceksin. İlerde küçük bir tapınak göreceksin. Onun arka tarafında küçük bir delik var, onun içine gir, orada cüceler seni bekliyorlar. Sana, 'Elindeki pastayı ver' diyecekler. Sen de, 'Para mara istemem. Ancak taş havanınızı verirseniz onunla değiştiririm' dersin."

Küçük kardeş, amcaya teşekkür edip oradan ayrılmış. Ama amcanın kim olduğunu, neden öyle bir şey söylediğini bir türlü anlayamamış; "Neyse, belki de bir hayır çıkar" diye adamın gösterdiği yolu takip etmiş. Evet, orada bir tapı-

nakçık varmış; onun arkasında da küçük bir giriş deliği varmış. Adam korka korka deliğin içine girmiş.

"Bakın arkadaşlar! İnsan geldi! Ayy, ne kadar kocaman, ne kadar güçlü görünüyor!"

Sakallı amcanın dediği gibi orada cüceler varmış. Onlardan bir tanesi, adamın elindeki pastayı görünce, "Elindeki pastayı bana ver!" demiş. Arkasından öteki cüceler de, "Bana ver! Pastanı bana ver!" diye bağırmaya başlamışlar ve adamın önüne altın paraları döküp pastası ile değiştirmesini istemişler. Adam, sakallı amcanın dediği gibi, "Para mara istemem. Ancak taş havanı verirseniz, değiştiririm" demiş. Cüceler, "Bu havanımız aslında çok kıymetli bir şey. Ama pastanı vereceksen tamam, senin olsun" diye adama havanı vermişler.

Küçük kardeş delikten çıktıktan sonra, yine yolda o sakallı amca ile karşılaşmış. Amca, "Çok kıymetli bir şey almışsın. Onu hep kendine sakla. O havanı sağa çevirdin mi, ne istersen iste; içinden her şey istediğin kadar çıkmaya devam eder. Fakat sola çevirdin mi çıkması durur" demiş.

Yoksul küçük kardeş sevinçten hoplaya zıplaya eve dönmüş; "Yılbaşında pirincimiz olacak. Balığımız olacak. Herhalde içkimiz de olacak!" diye bağırıyormuş. Olayı karısına anlattıktan sonra, birlikte "Hadi bakalım!..." diye taş havanı yavaş yavaş sağa çevirmeye başlamışlar: "Pirinç çıksın! Bol bol pirinç çıksın!" Pırıl pırıl pirinçler havanın içinden fışkırarak çıkmaya başlamış.

Öyle çok pirinç çıkmış ki, karı koca acele acele havanı sola çevirip pirinç çıkmasını durdurmak zorunda kalmışlar. Ondan sonra, "Balık çıksın! Bol bol balık çıksın!", "İçki çıksın! Bol bol içki çıksın!" diye, istedikleri her şeyi çıkartmışlar. Yoksul karı koca havandan çıkan yiyecek ve içeceklerle mükemmel bir yılbaşı akşamı geçirmişler.

Ertesi sabah, adam yine taş havanı sağa çevirerek "Ev çıksın! Kocaman bir ev çıksın!" demiş. Kocaman yeni bir ev çıkıvermiş. Ondan sonra karı koca evlerini donatmak için yine bir sürü şey istemişler. "Dolap çıksın!... Masa çıksın!... At çıksın!..."

Yoksul karı koca artık havan sayesinde çok zengin olmuşlar. Komşularını şölene davet edip yılbaşını kutlamışlar. Herkes, "Nasıl böyle birdenbire zengin oluverdiniz?" diye soruyormuş. Ama adam ancak "Onu söylemem" diyormuş. Abisi aptal sandığı kardeşinin birdenbire zengin oluvermesine çok şaşırmış ve onu kıskanmış; "Kardeşim kesinlikle bir şey saklıyor. Yoksa o aptal böyle şeylere sahip olamaz" diye onu çekiştirmiş.

Akşam şölene gelen konuklar yavaş yavaş eve dönmeye başlamışlar. Kardeşi herkese birer kutu tatlı hediye edeyim diye, yan taraftaki odada, "Tatlılar çıksın! Bol bol tatlılar çıksın!" diyerek havanı çevirmeye başlamış. Gizli gizli onu gözleyen abisi; "Anlaşıldı, kardeşim o havandan istediği her şeyi çıkarıyor. Onu çalayım, ben de zengin olayım" demiş.

Gece, kardeşi ile karısı uyurken abisi taş ha-

vanı alıp kaçmış. Aynı zamanda, kardeşinin konuklar için çıkardığı çeşit çeşit tatlıları da yanına almış. Ağır havanı çeke çeke nihayet sahile kadar gelmiş. Orada eski bir sandalın durduğunu görmüş. Adam, "Bu sandal ile uzak bir yere gideyim. Orada yeni bir hayat kurayım! Ha ha ha! Hi hi hi! Zengin olacağım!" diye kendi kendine gülerek ve konuşarak gidiyormuş.

Adam denizin taa ortalarına kadar gelmiş. Çok acıkmaya başlamış, yanına aldığı tatlıları yemeye başlamış. Yemiş de yemiş... O kadar çok yemiş ki, susamaya başlamış. Bir taraftan da, aksilik bu ya, canı tuzlu bir yemek istiyormuş. "İşte tam sırası. Bu havanın gerçekten istenen her şeyi çıkarıp çıkaramayacağını anlamış olurum" diye düşündüğünden, "Haydi," demiş; "Tuz çıksın, bol bol tuz çıksın!..." Ve havanı sağa çevirmeye başlamış.

Havandan bembeyaz tuzlar akmaya başlamış. Ama adam havanı nasıl durduracağını bilmiyormuş! Tuzlar çıkmaya devam ediyormuş. Sonunda tuzlar sandalı doldurarak taşmaya başlamış. Ağırlaşan sandal başlamış batmaya. Abi de, sandal ve havanla birlikte denizin dibini boylamış.

İşte tam o zaman batan bu taş havan, o günden sonra hiç bir kimse onu sola çevirmediği için, hâlâ tuz çıkarmaya devam ediyormuş.

Denizlerin suyu bu yüzden tuzlu olurmuş.

APTAL DAMAT

Günün birinde, aptal bir adam varmış. Bu yüzden evlenemiyormuş; annesi de buna üzülüp dururmuş. Ama nasıl olduysa bir zaman sonra, evlenecek birini bularak düğün kurmuş. Hem de alacağı gelin çok zengin bir ailenin kızıymış. Komşuları hep kendi aralarında, "Bu iş nasıl oldu acaba?" diye tartışıyorlarmış.

Bir gün aptal damat, kayınbabasının evine davet edilmiş. Masalar en güzel yemek ve en pahalı içkilerle donatılmış. Kayınbabası, "Damadımız konuk geldi! Kendisini çok güzel ağırlamamız gerekir. Afiyet olsun, afiyet olsun!..." diye seviniyormuş. Aptal damat canı istediği kadar yemiş içmiş. Sonra iyice şişen karnını tutarak, "Babacığım, artık kalkayım" demiş.

Kayınbabası, damat sofradan kalktığı sıra, "Tekrar afiyet olsun! Gene bekleriz. Dur sana bir hediye vereceğim" diyerek on tane altın parayı damadın eline tutuşturmuş.

Aptal damat keyifli keyifli eve dönerken yol kenarında bulanık sulu bir gölde yüzen ördekler görmüş. "Ördek eti çok lezzetli olur. Şunların birkaçını vurayım da evde yeriz" diye düşünmüş. Cebinden kayınbabasının verdiği paraları bir bir çıkarıp ördeklere fırlatmış, ama hiçbirini vuramamış. Paraların hepsi suya düşmüş, ördekler de uçarak kaçıp gitmişler.

Aptal damat eve dönmüş. Annesi ona, "Hoş geldin oğlum. Kayınbaban sana hediye verdi mi?" diye ağzını aramış. Aptal adam, "Tabii. On tane altın para verdi. Sonra gelirken gölde etli ördekler gördüm ve onları vurayım diye hepsini suya attım. Ama hiçbirini vuramadım" demiş.

Annesi, "Ah, benim aptal oğlum! Hiç ördek vurmak için göle para atılır mı? Öyle bir şey aldığında cüzdana güzelce koyup eve getireceksin" diye akılsız oğluna akıl vermiş. Adam, "Oldu, oldu, anacığım. Bir dahaki sefere öyle yaparım" demiş.

Aptal damat gene kayınbabasının evine davet edilmiş. Kayınbabası, "Damadımız konuk geldi! Kendisini çok güzel ağırlamamız, doyurmamız gerekir. Afiyet olsun oğlum, afiyet olsun!.." diyerek onu hemen yemek sofrasına oturtmuş. Yemekten sonra döneceği sıra kayınbabası, "Gene bekleriz. Dur, sana bir hediye vereyim." diyerek damada bu sefer güzel bir at hediye etmiş, "Senin evinde at yokmuş. Al götür, senin olsun" demiş.

Aptal damat yolda annesinin dediğini hatırlamış. "Hediye aldığımda, onu güzelce cüzdanıma

koyup eve götürecektim" diyerek, atın kafasını zorla cüzdanına sokmaya çalışmış. At azmaya başladığı için, aptal adam atı bir güzel dövmüş ve at ne yazık ki, bu dayağa dayanamadığı için orada ölmüş.

Aptal damat eve gelmiş. Annesi kapıda ona "Hoşgeldin oğlum, kayınbaban bir hediye verdi mi?" diye merakla sormuş. Aptal adam, "Tabii. Güzel bir at verdi. Senin dediğin gibi onu cüzdana koymaya çalıştım, ama hiç uslu durmadı, ben de döverek onu öldürdüm" demiş.

Annesi, "Aptal! Hiç at cüzdana girer mi, öldürülür mü? Öyle bir şey aldığında onu bağlayıp çekeceksin, eve getireceksin" diye tembihlemiş. Adam, "Oldu anacığım. Bir dahaki sefere öyle yaparım" demiş.

Aptal damat gene kayınbabasına gitmiş. Kayınbabası bu sefer çok değerli bir seramik çaydanlık hediye etmiş. Aptal damat annesinin dediğini unutmamış ve çaydanlığı iple bağlayıp çeke çeke eve gelmiş. Değerli çaydanlık paramparça olmuş. Annesi buna sinirlenip, "Aptal!.. Öyle bir şey aldığında onu güzelce kucağına alacaksın ve sıkı tutup eve getireceksin!" diye bağırmış. Adam "Oldu anacığım, bir dahaki sefere öyle yapayım" diye yanıtlamış.

Aptal damat bir gün gene gitmiş ziyarete. Kayınbabası bu sefer evindeki hizmetçi kızlardan bir tanesini vermiş. "Kızımız ev işlerinden fazla yorulmasın" demiş. Aptal damat annesinin dediğini iyi hatırladığı için hizmetçi kızı kucağına alıp belinden tutmuş. Bu kez de kız "Ay!.." diye ağlayarak kaçıvermiş.

Annesi bunu öğrenince hayret edip, "Aptal!.. Utanmaz!.." diye oğlunu azarlamış: "Öyle bir şey aldığında onu önce avutacaksın; sonra, " Sen çok iyi kızsın" diye kandırarak getireceksin." Oğlan "Oldu anacığım, bir dahaki sefere öyle yaparım." demiş.

Aptal damat bir daha kayınbabasını ziyaret ettiğinde, hediye olarak, ondan çok güzel bir perde almış. Bu sefer, adam annesinin dediğini tam aklında tuttuğu için, aldığı perdeyle, "Ağlama, sen çok iyisin" diye konuşmaya çalışmış. Ama cansız perde hiç tepki göstermeyince aptal adam sıkılmış, onu yolda bırakıp yine iki eli bomboş eve dönmüş.

Annesi, "Aptal!... Salak!.." diye bağırıp çağırıyormuş. Oğlu ise, hep annesinin dediğini uyguladığı halde annesinin böyle bağırıp durmasına üzülüyormuş. Annesi, "Oğlum niye anlamıyorsun? Öyle bir şey aldığında onu sırtına al eve getir! O kadar basit!" diye bağırmış. Oğlu "Oldu anacığım, bir dahaki sefere öyle yaparım." demiş.

Aptal damat gene kayınbabasının evine çağırılmış. Kayınbabası bugün ne hediye verecek diye heyecanlanıyormuş. Kayınbabası, "Sevgili damadım, sizde inek yok değil mi? Bizimkilerden bir tane beğen al götür, ister besleyin ister satın" demiş.

Damat, bu hediyeye çok sevinmiş ve annesinin artık üzülmemesi için onun dediğini çok dikkatli bir şekilde uygulamaya çalışmış. İneği sırtına almaya uğraşmış ama hiç koskoca inek kaldı-

nlır mı? Altında ezilmeyeyim diye onu atıvermiş yere. Adam ağlayarak eve gelmiş ve "Böyle böyle oldu..." diye anasına olanlan anlatmış.

Bunu duyan annesi neredeyse öfkeden çıldıracakmış.

"Aptal! Salak! Kafasız! Eksik olsun senin aldığın hediye! Bir daha oraya gitmeyeceksin! Yeter artık rezil olduğumuz!" diye bağırarak oğlunun kayınbabasına gitmesini yasaklamış.

ÇİÇEK BÜYÜCÜSÜ

Bir yerde yoksul bir amca ile karısı varmış. İkisi de çok dürüst ve hayırsever insanlarmış. Çocukları olmadığı için yalnız yaşarlarmış. Karı koca olan bir de komşuları varmış ve onların da çocuğu yokmuş. Bu komşuları, karı kocanın ikisi de çok kıskanç ve cimri insanlanmış. Dürüst olmadıkları için kimse onları sevmezmiş.

Dürüst amca, balık tutmak için birgün yakındaki bir ırmağa gitmiş ve ağ sermiş. Onu gören komşusu, dürüst amcaya balıkları kaptırmayayım diye ırmağın daha yukarısına giderek gizlice kendi ağını atmış. Ertesi gün ırmağa geldiğinde, dürüst amcanın ağına bir sürü balığın, kendi ağına ise ancak küçük bir ağaç kökünün takıldığını hayretle görmüş.

Kötü komşu bunu çok kıskanmış: "Bu ne? Olur mu böyle bir şey! Benim ağım daha yukarıdaydı, onun için bu balıklar benim hakkımdır" de-

miş ve ağların içindekilerini değiştirmiş. Kötü komşu, çalıntı balıklarla eve dönmüş.

Dürüst amca, ağında küçük bir ağaç kökünün yakalandığını görünce ilk önce üzülmüş. Ama sonra, "Ağaç kökü de hiç olmasa odun olur. Yine de eve götüreyim" demiş.

Dürüst amca evde bu kökü iyice kurutmuş ve odun olarak yakmak için balta ile ikiye bölmüş.

Kökten "Pıt!"diye çok hoş bir ses çıkmış ve içinden de çok tatlı, bembeyaz bir köpek yavrusu düşmüş. Amca ile karısı, "Aman tanrım, ne şirin bir şey!! Bunu besleyip büyütelim!" diye sevinmişler. Köpeğe 'Siro' adını koymuşlar. Siro çok yiyecek yermiş. Ne kadar verilirse o kadar yermiş. Çok kısa süre içinde kocaman bir köpek olu vermiş. Amca ile karısı buna, "Maşallah!... Maşallah!" diye seviniyorlarmış.

Bir gün Siro, "Amcacığım, lütfen sırtıma eyer takıver." diye insan sesiyle konuşmuş. Amca çok şaşırmış; "Allah Allah, sen bizim gibi konuşabiliyor musun? Ama ben kıyamam, nasıl öyle ağır bir şeyi sırtına yükleyebilirim ki?" demiş. Siro, "Ne olursun takıver! Şilteyi de takıver" diye ısrar edip duruyormuş. Amca, nihayet Siro'nun sırtına eyer ve şilteyi takmış. Ondan sonra Siro, "Amca kendine bir tane çapa al ve sırtıma bin" demiş. Amca da "Ama ben sana kıyamam, nasıl üstüne binebilirim ki?" diye üzülmüş. Siro, "Bir şey olmaz, haydi çabuk ol" diyerek amcayı sırtına bindirmiş ve dağa doğru koşmaya başlamış.

Amca ile Siro dağa varmışlar. Amca Siro'nun

sırtından inmiş. Siro, amcaya "Şurayı kazar mısın?" demiş. Amca artık Siro ne derse onu dinlemeye karar vermiş. Çapayı almış eline; 'Çat çat, çat çat' kazmış. Kazdıkça bir de ne görsün, yerden sapsarı altın paralar çıkmaya başlamış. Amca gözlerine inanamamış; "Aman Tanrım!" diye çapayı bırakıp Siro'ya sarılmış. Siro, "Amcacığım, bu paraları şiltenin içine koy ve gene sırtıma bin. Eve dönelim!" demiş.

Evde Siro ile amcayı bekleyen karısı, amcanın çil çil altın paralarla gelişine çok şaşırmış ve "Aman Tanrım, ne güzel!" diye sevinmiş. Eve o sıra komşu amcanın karısı gelmiş. Kadın paraları görünce çok kıskanmış ve "Bu paralar nereden?" diye dürüst çifti sıkıştırıp sormuş.

Dürüst amca ile karısı olayı komşu kadına hiç saklamadan anlatmışlar. Komşu kadın, "O halde Siro'yu bize ödünç verin! Biz de zengin olalım" deyip Siro'yu zorla alıp götürmüş.

Kötü adam ile karısı, Siro hiçbir şey söylemediği halde ona eyer ve şilte takmışlar ve "Haydi köpek! Biz hazırız. Şimdi bizi dağda altın paraların çıktığı yere götür!" diye emretmişler. Zavallı hayvana koca iki insan binmiş. Kıskanç karı-koca, ağır gidiyor diye Siro'nun kıçına vuruyorlarmış. "Başkaları gelip paraları almasın. Haydi çabuk!" diye bağırıyorlarmış.

Dağa vardıkları zaman Siro yorgunluktan yere çökmüş. Kötü adam ile karısı, "Herhalde paraların çıkacağı yer burası" diye oraları kazmaya başlamışlar. Kazmışlar, kazmışlar... Sonunda oradan binbir yılan, kurbağa, kertenkele, yengeç,

kırkayak gibi korkunç hayvanlar fışkırarak dışarıya çıkmaya başlamış. Adam ile karısı korkularından "Ayyy!..." diye bayılıp yere düşmüşler.

Biraz sonra ayıldıklarında "Pis köpek, bizi aldattın!" diye Siro'ya çok kızmışlar ve çapa ile onu iyice dövmüşler. Zavallı hayvan oracıkta ölüvermiş. Acımasız karı koca Siro'yu oraya gömmüşler ve üstüne bir tane ince söğüt dalı koparıp dikmişler.

Dürüst amca ile karısı, Siro'nun başına gelenleri duyunca o kadar üzülmüşler ki, "Hiç olmazsa ağıt yakalım" diye ağlaya ağlaya Siro'nun öldürüldüğü yere gitmişler. Dikilen söğüt ağacı bir günde büyüyüp kocaman bir ağaç oluvermiş. Amca, "Hiç olmazsa bu ağacı kesip eve götürelim. Bunu Siro'nun hatırası olarak saklarız" demiş.

Amca dağdan getirdiği söğüt ağacının gövdesini oyup güzel bir havan yapmış. İyi kalpli karı koca, "Bu havanla ilk olarak pirinç pastası yapalım. Çünkü pasta yılda ancak birkaç kez yiyebildiğimiz kutsal bir yiyecek. Umarız Siro da buna sevinecektir" diye konuşmuşlar.

Dürüst amca ile karısı, havana taptaze lapa koymuş ve onu tokmakla dövmeye başlamışlar. Pat, pat, pat, pat!... diye hoş sesler çıkıyormuş. O zaman birdenbire dökülen lapanın içinden yine çil çil altın paralar çıkmaya başlamış. Amca ile karısı, "Şükürler olsun! Çok şükürler olsun!" diye sevinmişler.

Ama eve yine komşu kadınla kocası gelmiş.

"Söyleyin, bu paralar nereden?" diye gene onları sıkıştırıp sormuşlar. Dürüst amca ile karısı, olayı olduğu gibi anlatmışlar. Doyumsuz karı koca, "O halde bize o havanı ödünç verin! Biz de zengin olalım" diyerek havanı kaldırıp evlerine götürmüşler.

Ama kötü komşular aynı havanla pirinç pastası yapmaya başladıkları halde, para değil, at ve sığır pislikleri art arda ortaya yayılmaya başlamış! Alıngan komşu amca, çok kızıp havanı ocağa atıvermiş, havan bir anda yanıp kül olmuş.

İyi niyetli amca ile karısı o kadar üzülmüşler ki, durmadan ağlamışlar. Ama yaşlı çift kendilerine gelince: "O Siro'dan kalan tek hatıra idi. Hiç olmazsa külünü alalım, kutuya koyup ağıt yakalım" diye düşünmüş.

Amca, kötü kalpli komşunun ocağından havanın külünü almış. Kül kutusunu kucağında taşıyarak, "Biraz gezeyim" demiş. Çünkü üzgün halini karısına göstermek istemiyormuş. O zaman esmeye başlayan kuvvetli bir rüzgâr amcanın kucağındaki külleri havaya uçurmuş.

"Ahh!... Ne oldu?" diye amca şaşırıp kalmış. Uçan küller kurumuş kiraz ağaçlarını sarmış. Küllenmiş kuru ağaçlarda güzel, pembe kiraz çiçekleri açıvermiş. Şeftali ve erik ağaçlarının hepsi de çiçeklere bürünmüş. İyi kalpli amca, "Şükürler olsun!... Çok şükürler olsun!..." diye sevinmiş.

Tesadüfen oradan atlı bir paşa, korumaları ile beraber geçiyormuş. Paşa ağaçların çiçek açtığını görünce, "Çok güzel çiçekler!" diye iç geçirmiş.

Paşa, "Amca, sen kurumuş ağaçları nasıl böyle çiçeklendiriyorsun? Harika bir marifet. Seni ödüllendirmek isterim" diye amcaya bol bol altın paralar vermiş. Dürüst amca, saygın bir paşa tarafından övüldüğüne çok sevinmiş. Gene, "Şükürler olsun!... Çok şükürler olsun!.." demiş.

Bunu gören komşu amca, gene dürüst amcayı çok kıskanmış. "Ne dağdan, ne de havandan bize altın paralar çıktı. Böyle haksızlık olmaz, ben de ağaçları çiçeklendireyim ve ödüller alayım" diyerek ocakta kalan havanın küllerini kutuya koyup dışarı çıkmış, paşanın geçmesini beklemiş.

Paşa gene oradan geçiyormuş. Doyumsuz amca, "Paşam, ben de şimdi kurumuş ağaçları çiçeklendireceğim! Zaten onu en güzel yapan da benim" demiş.

Paşa, "Sen de mi çiçek büyücüsüsün? Bir görelim bakalım" diyerek art niyetli adama fırsat vermiş. Ama küllerden ne kirazların, ne şeftalilerin, ne de eriklerin çiçekleri açmış. Pis küller paşanın gözlerine girmiş. Paşa çok kızıp, "Saygısız herif! Arkadaşlar, bu ihtiyarı tutuklayıp iyice dövün! Bir daha da böyle bir şey yapmasın!" diye korumalarına buyruklar vermiş. Korumalar, amcayı bir güzel dövmüşler. Kötü kalpli amca da ağlayarak, utana utana evine dönmüş.

\

RAHİP İLE TARO

Bir Budist rahip bütün Japonya'yı tapınaktan tapınağa geziyormuş. Bir zaman rahibin yolu, kırsal kesimde küçük bir köye düşmüş. Çok yoksul bir köye benziyormuş burası ve çok da tenha imiş. Köy meydanında ve sokaklarda in cin top oynuyormuş. Ancak, yıpranmış eski evlerden çok cılız konuşma sesleri geliyormuş.

Rahip, "Galiba bu köye bir şey olmuş. Çok tuhaf. Çünkü hiç kimse ortalıkta görünmüyor. Gidip birine sormam gerekiyor" diye düşünmüş ve birkaç evi dolaşmış. Esas tuhaf olan da, her evde sessiz sedasız pirinç pastası yapılıyor olması imiş. Oysa pirinç pastası bu ülkede, ancak yılbaşı, düğün ve şenliklerde yenebilen çok kutsal ve değerli bir yiyecekmiş. Rahip içinden; "Pirinç pastası yaptıklarına göre, bu insanların aslında sevinçli ve neşeli olmaları gerekir. Ama neden herkes böyle donuk, kederli yüzlü?" diye merak etmiş.

Rahip, birkaç evi ziyaret ederken, pirinç pastası yapmayan bir aile bulmuş. Evdekiler kızlarına sarılıp hüngür hüngür ağlıyorlarmış. Rahip, evin babasına; "Komşularınızın hepsi pirinç pastası yapıyorlar. Oysa siz pasta yapmak yerine neden böyle ağlıyorsunuz?" diye sormuş. Kızın babası, gözyaşlarını silerek rahibe anlatmaya başlamış:

"Önümüzdeki yedi gün içinde, köyden bir genç kızı kurban etmemiz gerekiyor. Komşular, kurbana sunulacak olan pirinç pastasını yapıyorlar. Bu yörenin tanrısı çok acımasızdır. Her yıl hasat zamanı bir kızı kurban olarak ona sunmazsak bize kızar, bütün ürünü harabederek köyü zarara sokar. Fırtınalar, seller bütün tarlaları silip süpürür. Bu yıl kurban sırası bizde. Zaten bir tanecik olan kızımızı tanrıya kurban etmek zorunda olduğumuz için böyle ağlayıp duruyoruz."

Bunu öğrenen rahip çok üzülmüş ve ; "Ah tanrım! Böyle korkunç bir geleneğe hemen son vermelisin. Ey cemaat, bu işi bana bırakın mutlaka sizi kurtaracağım!" diye köylüleri ikna etmeye çalışmış. Sonra her yıl bir kızın kurban edildiği dağ tapınağına gitmek için tek başına yola çıkmış.

Rahip, orada tapınağın yakınındaki ağaçların arkasına saklanıp beklemiş, ama herhangi bir şey olmuyormuş. Ancak, geceyarısı olduğunda nihayet korkunç bir gürültü çıkmaya başlamış. Rahip, "Acaba kim bunlar? Ne söylüyorlar?" diye kaygılanıp etrafa iyice bakmış. Gürültü yapanlar görünmedikleri için sonunda "Bunlar hortlak ola-

bilir. Köylüler bunu bilmediği için 'Tanrı bize kızıyor' diye alınıyorlar" demiş. Rahip dikkatle kulak verdiğinde şunları duymuş:

"Kurban gecesi yaklaştı! İnşallah düşmanımız Taro gelmez! O gelirse kızı yiyemeyiz!"

Yaşlı rahip, "Demek, hortlaklar bu Taro'dan korkuyorlar. Ama kim bu Taro denen? Mutlaka onu bulup getirmeliyim" diye düşünmüş ve yola çıkmış.

Rahip, her yerde :

"Taro adında birini tanıyor musunuz? Hortlaklar ondan korkarmış" diye sorarak dolaşmış. Ama kimse bilmediği için, "Yahu, onlar insandan hiç korkarlar mı?" diyorlarmış. Rahip artık sormaktan yorulmuş ve biraz dinleneyim diye yolun kenarına oturmuş.

Rahip kara kara düşünürken, ilerden, neredeyse dana kadar iri bir köpek koşarak gelmiş. Rahip hayatında bu kadar iri köpek görmediği için çok şaşırmış ve korkmuş. İçinden; "Eyvah, böyle bir köpekten hortlaklar bile korkarlar!" demiş. O sıra köpeğin arkasından gelen sahibi, "Dur Taro! O kadar hızlı koşma!" diye bağırmış. Rahip "Hah, işte! Hortlakların korktukları Taro bu" diye düşünmüş ve köpeğin sahibine olayı anlatmış. Taro'yu kendisine ödünç vermesini istemiş. Sahibi; "Köpeğim size yardımcı olabilirse ne mutlu bana" diyerek seve seve onu rahibe emanet etmiş.

Rahip koştura koştura köye dönmüş. Köylüler kızı götürmek üzere son hazırlıkları yapıyorlar-

mış. Kıza beyaz ölüm elbisesi giydirilmiş ve şimdi de ölüm teknesine yatırılacakmış. Kimi ağlayarak, "Hani o rahip bizi kurtaracaktı? Nerede kaldı?", kimisi ise "Çabuk götürelim kızı, yoksa yine korkunç fırtınalar, seller başlar. İş işten geçmesin!" diyormuş.

Tam o sıra rahip koca köpekle çıkagelmiş. Rahip köylülere; "Ey cemaat! Artık rahat olun. Sizin tanrı dediğiniz kişilerin vahşi hortlaklar olduğunu keşfettim. Ben şimdi onların korktuğu Taro adındaki köpeği getirdim. Şimdi kızı tekneden çıkarın ve yerine Taro ile beni yatırın!" demiş.

Köylüler rahibin bu işi çözebileceğine pek inanmadıkları için, "Hocam yanlışlık yapmayın. Tanrı, tersine daha çok kızıp daha çok hasar verebilir" diyorlarmış. Ama sonunda rahibin ısrarı üzerine buna razı olmuşlar ve rahiple Taro'yu ölüm teknesinin içine yatırmışlar. Rahip ile köpek, her yıl kızın kurban edildiği tapınağa götürülüp bırakılmış. Köylüler, teknenin üzerine pirinç pastalarını koymuşlar.

Gece yarısı olmuş. Gene, "Düşmanımız Taro umarız gelmez. Bu kurban gecesi için halay çekeriz" diye fısıldayan sesler duyulmaya başlamış. Rahip, "Hortlaklar geliyor, görürler günlerini şimdi. Taro yanımda! Artık kötü ruhların sonu geldi" diyormuş.

Hortlaklar kurbanın girdiğini sandıkları tekneyi görünce çok sevinmişler. Uzun tırnaklı kocaman avuçlarını açmışlar, ağızları sulanmış. Teknenin içindeki rahip bunu göremiyormuş. Hortlaklar artık çok çirkin maymun şekline girmişler. May-

munlar, "Taro ortalarda yok! Şimdi kızı yiyebiliriz!" diye, halay çekerek tekneyi açmaya başlamışlar.

Taro, "Hauvvv!... Hauvvv!..." diye havlayarak tekneden fırlayıp çıkmış ve maymunlara saldırmış. Maymunlar "Aaay! Taro tenekenin içindeymiş! Aay... Aay! İmdat!" diye haykırarak kaçmaya çalışmışlar. Rahip de elbisesinin koluna sakladığı bıçağı çıkarıp onları birer birer yakalayıp kesmiş. Maymunların hepsi vahşi sesler çıkara çıkara, orada can vermiş.

Ertesi sabah, kurban yerinde ne olduğunu henüz bilmeyen köylüler, "Kurban gecesi bitti. Yazık, yazık! O iyi niyetli hocayı da herhalde yemişlerdir" diye üzgün üzgün konuşuyorlarmış. Sonra her yıl yaptıkları gibi, "Kurbana cenaze töreni yapalım" diye tapınağa gitmişler.

Köylüler, orada gördüklerine inanamamış. Kocaman, dehşetli ve çirkin maymunlar etrafta ölü olarak yatıyorlarmış, hepsinin de vücudu paramparça ve çok fena bıçaklanmış durumdaymış. Köylüler, "Tanrı korusun!.. Demek her yıl bize zarar veren, bu maymun şekline giren uğursuz yaratıklarmış" diye konuşmuşlar.

Ondan sonra bu köye öyle bir felâket gelmemiş. Kurban geleneği de kalkmış. Ancak, köyü kurtaran rahip ve Taro'yu da bir daha hiç kimse görmemiş. Köylüler, "Maymunların canını alırken kendileri de canlarını verdiler herhalde. Rahat uyusunlar, biz onları hiç unutmayacağız" diyerek, köy meydanına onların heykellerini dikmişler.

RESİMDEKİ KADIN

Bir köyde Gombe adında bir adam varmış. Bu Gombe pek akıllı olmadığı için, kırk yaşına gelmesine karşın hâlâ evlenemiyormuş. Gombe eski bir evde yalnız başına otururmuş.

Bir akşam Gombe'nin evinin kapısı çalınmış. Gombe, "Acaba kim?" diye merakla kapıyı açtığında inanılmayacak kadar güzel bir kadınla karşılaşmış. Kadın, "Lütfen bana yardım edin. Beni içeriye alır mısınız?" diye rica etmiş.

Gombe kadını içeriye buyur etmiş, oturup uzun uzun konuşmuşlar. Sonunda kadın; "Siz de herhalde benim gibi yalnızsınız. Eğer beni eşiniz olarak kabul ederseniz ne mutlu bana" demiş. Gombe kadının dediğine inanamayıp, "Tanrım bu ne şans! Böyle güzel ve kibar bir kadınla beraber olabilmek her erkeğin kıskanacağı bir şey" diyerek teklifi kabul etmiş ve evlenmişler.

Gombe karısını o kadar çok seviyormuş ki,

her an onun yüzüne bakmadan duramıyormuş. Hep, "Canımın içi! Güzel karım dünyada bir tanedir! Seni çok seviyorum!" diyerek sevgisini dile getiriyormuş.

Adam evde, samanlardan giysiler örermiş. Ama gözleri hep kadında olduğu için hiç ellerindekine dikkat etmiyormuş ve işi gerektiği yerde bitirmeyi bile unutuyormuş. Bu yüzden yaptığı ayakkabılar yarım kulaçtan bir kulaca kadar uzuyormuş, yelek gibi giyilebilen ceketlerin de bir boyu, iki boya kadar uzuyormuş. Gombe tarlaya gittiğinde de hep karısını düşünürmüş ve her işe başlayışında "Karım evde ne yapıyor?" diyerek, işi bırakıp eve dönüyormuş.

Karısı, "Beyim benim yüzümden doğru dürüst çalışamıyor. Olmaz bu. Muhakkak buna bir çözüm bulmak gerek" diye düşünmüş ve bir gün şehire gidip bir ressama "Beyefendi, işte durum böyle böyle. Lütfen benim bir resmimi yapın. Beyim çalışırken onu yanına koysun; o zaman hep bana bakabilir" diye ricada bulunmuş.

Ressam, kadının resmini hemen yapmış; "Senin kadar güzel bir kadını ilk defa görüyorum. Bakalım ne kadar güzel bir resim olacak ve onu görenler seni ne kadar kıskanacak?" demiş. Ortaya ,ressamın bile hayran olduğu müthiş güzel bir resim çıkmış. Kadın ressama çok teşekkür edip eve dönmüş.

Gombe, karısının getirdiği resme çok sevinmiş; "Aman tanrım, ne kadar güzel! Sen de iyi akıl ettin. Benim karım dünyada bir tanedir" deyip hemen resmi çerçevelemiş. O günden sonra

adam nereye gitse hep yanında karısının resmini taşımaya başlamış. Samanlardan ayakkabılar, yelekler örerken de, tarla sürerken de, hep resme bakarak, "Nasılsın sevgili karıcığım?" diye sorarmış.

Ne var ki, bir gün adam tarlada çalışırken, birdenbire kuvvetli bir rüzgâr çıkmış ve kadının resmini uçurup götürmüş. Gombe, " Karımın resmi uçtu gitti!.." diye ağlayıp üzülmüş. Karısı ise, "Bey, lütfen o kadar üzülme. Ben gider, bir tane daha yaptırırım" diye kocasını avutmaya çalışmış.

Kadının resmi uzaklara kadar uçup sonunda taa Kral Sarayı'nın bahçesine düşmüş. Onu bulan hizmetçiler, müthiş güzel bir kadının resmi olduğu için çok şaşırarak onu krala götürmüşler. Kral resmi görür görmez resimdeki kadına aşık olmuş ve "Resmi yapıldığına göre bu kadın muhakkak bir yerde yaşıyor olmalı. Onu bulup bana getirmelisiniz!" diye emretmiş.

Hizmetçiler, "Böyle bir kadını bilen var mı? Kral emrettiği için biz bu kadını bulmak zorundayız" diye sorarak evden eve bütün şehri dolaşmışlar. Fakat kimseden istedikleri yanıtı alamayınca yakındaki kasaba ve köylere de gidip aramışlar. Ancak, kadını çizen ressam bu olayı duyunca; "Eyvah, sonunda benim kaygılandığım gibi oldu. Kadını saraya götürürlerse Gombe çok üzülür" diye acımış.

Adamlar sonunda Gombe'nin evine gelmişler. Orada resimdeki kadını görünce, "Aman tanrım, ne kadar güzel! Resimden çok çok daha güzel.

Size hayran olduk!" diye kadını övmüşler. Ama sonra kralın emri üzerine geldiklerini ve kadını saraya götürmek zorunda olduklarını anlatmışlar.

Gombe, "Lütfen karımı götürmeyin! Onsuz ben yaşayamam! O benim her şeyimdir, dünyamdır" diye ağlayarak yalvarmış. Ne var ki, hizmetçiler, "Tamam, her şeyin, dünyan, ama bu da kralın emri! Biz de onu götürmeye mecburuz" deyip kadını zorla alıp gitmişler. Kadın, "Sevgili kocacığım! Sen merak etme. Yılbaşı gecesi gelince, sarayın kapısına bambudan yapılan yılbaşı süsünü koyarsan seninle görüşebiliriz" demiş.

Gombe, karısının dediğini unutmamış ve yılbaşının gelmesini sabırla beklemiş. Nihayet yılbaşı akşamı gelip çatmış. Gombe kucağında kocaman bir yılbaşı süsü taşıyarak sarayın giriş kapısına kadar gelmiş. Bambu ağacından yapılan bu süs ise bu ülkede, yeni yılda uğur getiren, geleneksel bir süsmüş. Adam bambu süsünü kapının yanına koyup, "Bambu süsü var! En güzel bambu süsü benden, hey buyrun buyrun!.." diye satıcılık yapmaya başlamış.

Kadın ise, saraya geldikten sonra hep odaya kapanıp için için ağlarmış. Yılbaşı günü kadın, adamın "Bambu süsü var! En güzel bambu süsü benden!" diyen sesini duyunca sevinçle: "Kocam geldi! Dediğimi uygulamış, nihayet görüşebiliriz" demiş ve ilk defa gülümsemiş. Bunu gören kral, "Galiba bambu süsü hanımın hoşuna gidiyor. Onu seviyorsa ben de o satıcı gibi aynısını yapayım, umarım hanım buna sevinir" diye düşünmüş.

Kral hemen sarayın giriş kapısına kadar inmiş ve orada bambu süsünü satan Gombe'yi görünce, "Bambucu! Benim hanım bambu süsünü çok seviyor. Sen şu bambu süsünü ve satıcı kıyafetini bana ver, ben biraz senin yaptığını taklit edeceğim. Hanımı sevindirmek istiyorum" demiş. Gombe seve seve bambu süsünü ve kendi kirli, yırtık kıyafetini krala vermiş ve kralın çıkardığı, üstünde altın nakışlar olan güzel kıyafeti de kendisi giymiş.

Kral, hemen "Bambu süsü, en güzel bambu süsü benden, hey buyurun, buyurun..." diye adamı taklit etmeye başlamış. Kadın çok gülmüş. Kral da buna sevinip; "Bambu süsü, bambu süsü, hey buyrun buyrun!" diyerek caddeye çıkmış ve halka onu satmaya çalışmış. Bunu gören kadın, hizmetçilere sarayın giriş kapısını kilitlemelerini emretmiş ve kral dışarda kalmış. Biraz sonra saraya dönen kral, buna şaşırıp: "Ben buradayım! Kralınız dışarda kaldı, açın açın!.." diye bağırmış. Ama ağır demir kapının ötesindeki hizmetçilerden hiçbiri bunu duymamış.

Kral kıyafetini giyen Gombe, nihayet karısına kavuşabilmiş ve artık bu sarayın kralı olmuş. Karı koca bundan sonra mutluluk içinde yaşamışlar.

PARMAK ÇOCUK

Japonya'nın bir yerinde yaşlı bir amca ile bir teyze varmış. Ne yazık ki, çok istedikleri halde, hiç çocukları olmadığı için yalnız yaşarlarmış. Yaşlı çift, sabah kalktıklarında güneşe tapar ve o günün sağlıklı, hayırlı bir gün olmasını dilerlermiş. Çünkü ülkede, taa eskiden beri, güneşin çok kutsal bir varlık olduğu inancı yaşarmış. Nitekim orada İmparator'a da 'Güneşin Oğlu' denirmiş.

Bu amca ile teyze, her sabah yaptıkları gibi güneşe taparken; "Kutsal Güneş, ne olursun bizlere bir çocuk ver! Bir parmak kadar da olsa, bu çocuk bizlere yeter" diye yalvarırlarmış. Yaşlı karı koca aynı şeyi on gün boyunca tekrarlamışlar.

Onuncu gün, günlük işlerini bitirdikleri bir sıra teyzenin karnı birdenbire sancılanmaya başlamış. "Aaaa!... Galiba çocuk doğacak!.." diyen Teyze karnını tutarak haykırmış. Pıiıt! diye küçücük bir oğlan çocuğu doğuvermiş. Hem de, yaşlı

karı kocanın güneşe yalvardığı gibi, boyu ancak bir parmak kadar olan ufacık bir çocukmuş. Ama yaşlı çift, "Aman ne tatlı! İşte kutsal güneşin hayrını gördük!" diye sevinmişler ve bu çocuğa "Parmak Çocuk" adını vermişler.

Parmak Çocuk, doğduktan sonra aylar geçmesine karşın hiç büyümüyormuş. Yaşlı anne babası merak edip "Ye oğlum, çok mama ye de çabuk büyüyüver!" diye durmadan oğlana mama yediriyorlarmış. Parmak Çocuk çok kısa süre içinde on beş, on altı yaşına gelmiş, ama boyu ise doğduğu zamanki gibi kalmış. Komşu çocukları onu "cüce" diye kızdırıp incitiyorlarmış.

Bir gün Parmak Çocuk anne babasına gelip şöyle demiş:

"Anacığım, babacığım, ben ülkemdeki en büyük kente gitmek istiyorum. Oralarda neler var, insanlar neler yapıyorlar, hep merak ediyorum. Yaşım da büyüdü, bir kere olsun oraları görmek isterim."

Anne babası, sahip oldukları evlâtlarının kendilerinden ayrılacağına çok üzülmüşler ve "Ne olursun yanımızda kal" diyerek Parmak Çocuk'u ikna etmeye çalışmışlar. Ama Parmak Çocuk, "Ben artık büyüdüm, dünyayı tanımak istiyorum" diye kararını değiştirmiyormuş.

Parmak Çocuk, yolculuğa hazırlanmaya başlamış. Beline buğday sapından yapılan kemeri ve oraya da dikiş iğnesini kılıç olarak takmış. Tahta kâseyi şapka olarak giymiş ve yemek çubuğunu da baston niyetine yanına almış. Parmak Çocuk,

maceralar düşleyerek heyecan dolu yüreği ile yola çıkmış.

Ama Parmak Çocuk, ülkenin en büyük kentine nasıl gidileceğini hiç bilmediği için ormanın içinde kaybolmuş. Sonra bir karıncaya sormuş:

"Hey arkadaş! Ülkemizin en büyük kentine hangi yoldan gidilir?" Karınca, "İlerde diken çiçeklerinin topluca açtığını göreceksin. Onların yanında ırmak var. O ırmağı yüzerek aşağıya gideceksin, birkaç günde oraya varırsın" diye yolu göstermiş.

Parmak Çocuk, ırmağın kenarına kadar geldiğinde kafasına giydiği tahta kâseyi indirmiş ve "Şimdi bunu kayık olarak ve bu çubuğu ise kürek olarak kullanayım. Yanıma aldıklarım ne çok işime yarıyor" diye sevinmiş ve hemen kâse ile ırmağa atlayıp aşağıya doğru gitmeye başlamış.

Birkaç gün sonra, Parmak Çocuk kocaman bir kente varmış: "İşte, bu ülkemizin başkenti. Ne güzel evler var. İnsanlar ne güzel elbiseler giymiş... Ah, çok beğendim." Çocuk kentin yaşamına hayran olmuş. Sonra sağı solu gezerken, kocaman kapısı ve yüksek dış duvarı olan bir kral sarayı görmüş.

Parmak Çocuk, "Bu evin içini görmek isterim. Muhakkak ilginç şeyler vardır" diye sarayın içine girmeyi denemiş; "Bakar mısınız!... Bakar mısınız!..." diye olanca sesiyle bağırmış. Ama çocuğun boyu ancak bir parmak kadar olduğu için, sesi duyulduğu halde kimse onu göremiyormuş. Kapının önünde duran bekçilerden biri, "Acaba bu

ses nereden geliyor?" diye etrafı tarayıp dururken ayağıyla çocuğun üzerine basmış. Parmak Çocuk, "Ay!... Dikkat etsene be adam, ben buradayım!" diye kızmış.

Bekçi, "Allah allah, bu ufak oğlan nedir? Kimdir?" diye şaşırıp Parmak Çocuğu krala götürmüş. Kral, "Ne tatlı bir çocuk! Eğer avucumun üzerinde bir güzel oynayabilirsen, sana bu sarayda bir iş veririm burada kalırsın" demiş. Parmak Çocuk, 'pat'diye kralın avucuna atlamış ve oynamaya başlamış. O kadar güzel oynamış ki, kralın çok hoşuna gitmiş. Kral hemen: "Seni kızımın hizmetçisi olarak kabul edeceğim. Kardeşi olmadığı için hep canı sıkılıyor. Bundan böyle hep kızımı neşelendirirsin" demiş.

Prenses çok tatlı bir kızmış. Parmak kadar küçücük bir yeni arkadaşının olmasına çok sevinmiş. Prenses ile Parmak Çocuk artık hep berabermiş. Beraber yazı dersine çalışırlarmış, kitap okurlarmış. Prenses, "Benim cücecik arkadaşım bir tanedir!" diye Parmak Çocuk'u yanından hiç ayırmazmış. Öylesine birkaç yıl geçivermiş.

Bir gün Prenses bir tapınağa gitmiş. Çok sayıda hizmetçi kendisine eşlik etmiş. Parmak Çocuk da Prensesin omuzuna binmiş. Hava güzel, Prenses ile Parmak Çocuk neşeli neşeli sohbet ediyorlarmış.

Birdenbire üç canavar onların yolunu kesmiş. Hepsinin de kocaman kocaman sulanmış ağızları, keskin dişleri, ayaklarında uzun tırnakları varmış. Görünüşleri çok korkunçmuş. İki tanesi kırmızı, bir tanesi ise yeşil renkliymiş. "Uoooo! Uoo-

oo! Bu insanları yiyelim!.." diye bağırarak onlara yaklaşmışlar. Prenses "Ay!.. Korkuyorum!.." diye hıçkırarak ağlamış ve bayılarak yere düşmüş.

Canavarların bir tanesi, "Vay be, ne kadar tatlı kız! Bunu konağımıza götürelim. Orada güzelce parçalayıp kanlı kanlı yiyelim" diye söylenmiş. Öbür ikisi de "Olur abi!" deyip, baygın olarak yerde yatan Prensesi kaldırmışlar ve oturdukları yere götürmüşler. Kıza eşlik edenlerin hepsi korkup kaçıvermiş. Yalnız Parmak Çocuk Prenses'in elbisesinin koluna gizlice girmiş ve beraber canavarların dağına gitmiş. Parmak Çocuk, "Tanrım,bana güç ver! Mutlaka Prensesi kurtarıp saraya geri götürmeliyim." diye mırıldanıyormuş.

Canavarların yaşadığı dağa gelmişler. Orada çok sayıda canavar ortalıkta dolanıyormuş. Bazıları kırmızı, bazıları yeşil, hepsi de çok korkunç ve çirkinmiş. Tatlı Prensesi görünce hepsi onu yemek istemiş ve aralarında kavga etmeye başlamışlar. Sonunda onların ağası, "Arkadaşlar o zaman aranızda güreş yapın. Şampiyon olan, kızı yesin!" demiş. Bunu duyunca canavarlar "Giiii! Uoooo...", "Giii!... Uooo!..." diye birbirleri ile güreşmeye başlamışlar. Parmak Çocuk da bunu görünce iyice heyecanlanmış. Çünkü güreşi çok sevdiği için hiç yerinde duramıyormuş ve "Heey!... Heey!..." diye alkışlamaya başlamış.

"Bu ne? Bu insan sesi nereden geliyor?" Canavarlar Parmak Çocuk'un sesini duyunca etrafa bakınmışlar ve küçücük çocuğu bulmuşlar. Canavarların ağası, "Ha, ha ha, ne kadar ufacık bir insan! Çok hoş, bunu bir lokmada yiyeyim" diyerek Parmak Çocuk'u ıslak ıslak yalamış.

Parmak Çocuk, hemen belindeki iğneyi çıkarıp canavar ağasının diline batırıverince canavar, "Ayy! Acıdı!..." diye bağırmaya başlamış. Parmak Çocuk, sonra da onun gözlerini, kulaklarını, şurasını burasını bir güzel iğnelemiş. Canavar ağası sonunda ölmüş. Onun öldüğünü görünce ötekiler korkup kaçmışlar.

Ama çok fazla korktuğu için koşamayan bir canavar varmış. O, Parmak Çocuk'a: "Ne olursun beni öldürme, istersen sana çok değerli bir hediye vereyim" deyip çocuğa küçük, ama altın renkli güzel bir çekiç vermiş. Canavar, Parmak Çocuk ile Prensese; "Bu çekiç bizim büyü aletimizdir. Bunu bir güzel salladınız mı, arzu ettiğiniz her şey gerçekleşecek" demiş.

Bunu duyan Prenses, çekici eline alıp yavaşça; "Çocuğun boyu büyüsün büyüsün! " diye fısıldamış. Prenses çekici her salladığında Parmak Çocuk'un boyu biraz büyümüş. Sonunda, o çok güzel yakışıklı ve mert bir delikanlı olmuş. İkisi de sevinerek birbirine sarılmış. Kral bu iki gencin evlenmesine izin vermiş. Parmak Çocuk yaşlı anne babasını memleketinden yanına almış. Hep beraber mutlu bir yaşam sürmüşler.

GÖKYÜZÜNDEN GELEN KADIN

Bir köyde Mikeran adında bir adam varmış. Öteki köylüler gibi çift sürer, dağlardan odun kesermiş. Dağa giden köylüler oradan geçen ırmakta bazen yıkanır, dinlenirlermiş.

Bir gün Mikeran, dağda işi erken bittiği için tek başına o ırmağa gitmiş. Irmağın yukarısında küçük bir göl varmış. Mikeran, "Bugün o göle gideyim. Kimse gelmeden suya girip sakin sakin yıkanayım" diye düşünmüş.

Mikeran üstündeki kirli elbisesini çıkarmış. Etrafa bakındığında, gölün kenarındaki ağaçta bir kadın elbisesinin asılı olduğunu görmüş. Mikeran, "Vay be, çok güzel bir elbise! Kimin acaba?" diyerek elbiseyi eline aldığında, "O elbise benimdir! Lütfen bırakın!" diyen bir kadın sesi duymuş. Gölün içinden çırılçıplak, çok güzel bir kadın çıkıp yaklaşmış. Mikeran şaşırıp kalmış.

Kadın, "O benim gökyüzü elbisemdir. Lütfen bırakın. Onsuz gökyüzüne dönemem" demiş. Adam bir şey anlayamadığı için hâlâ şaşkın şaşkın bakıyormuş. Kadın tekrar, "Ben uzay insanıyım. Arasıra buraya gelip suya giriyorum. Gökyüzü elbisesini giymeyince geri dönemem. Lütfen onu verin bana" demiş. Kadın neredeyse ağlamak üzereymiş.

Mikeran gökyüzünden gelen bu kadını çok beğenmiş; "Ağlama, seninle arkadaş olalım. Hattâ beraber yaşayalım. Ben seni hep buraya getiririm, güzel yaşamımız olur" diyerek kadını kolundan tutmuş. Kadın ağlayarak; "Ben dünya insanı gibi yaşayamam. Lütfen elbisemi verin ve beni bırakın" diye yalvarmış. Oysa adam, "Şimdi sana elbiseni verirsem hemen geri döneceksin. Ben seni çok sevdim. Karım ol" demiş ve kadını evine götürmüş.

Aradan koca yedi yıl geçivermiş. Bu arada Mikeran ile bu kadının üç tane çocuğu dünyaya gelmiş. Kadın hep gökyüzünü özlüyormuş ve gitmek istiyormuş. Ama kocasının, elbiseyi nereye sakladığını bilemediğinden onu bulup giyemiyormuş.

Bir gün Mikeran balık avlamaya gitmiş. Karısı ise üç çocuğu evde bırakıp ırmağa su almaya koşmuş. Sonra kadın eve geldiğinde en büyük çocuğunun, küçük kardeşine ninni söylediğini duymuş:

... ağlama ağlama
Baban şimdi gelecek
Sana güzel bir şey verecek
Dört sütun, altı sütun ötede

Burçak ve çavdar torbalarının altındaki
Uçan elbiseyi verecek

Kadın bu ninniyi duyunca, gökyüzü elbisesini kocasının nereye saklamış olduğunu anlamış; hemen merdivenle depoya çıkmış ve burçak çavdar torbalarının altını karıştırmış. Tahmin ettiği gibi elbise oradaymış. Kadın "Ah, nihayet gökyüzüne dönebilirim" diyormuş, gözlerinden yağmur gibi yaşlar dökülüyormuş.

Sonra en büyük çocuğunu sırtına, ortancasını kucağına ve en küçüğünü sağ koluna alan kadın gökyüzü elbisesi üstünde, pıır! diye havaya uçmuş. İlk havalanmada bahçedeki çam ağacının tepesine kadar, ikinci havalanmada alçak bulutlara kadar, üçüncüde nihayet çok yükseklere uçarak gözden kaybolmuşlar.

Mikeran evde kimseyi bulamayınca çok şaşırmış. Depo kapısının açık olduğunu görünce, "Acaba karım gökyüzü elbisesini bulup gökyüzüne mi döndü?" diye kaygılanıp burçak, çavdar torbalarının altını karıştırmış. Elbise yokmuş. Adam çok üzülmüş. Ağlaya ağlaya odaya indiğinde, karısının kendisine bıraktığı mektubu bulmuş. O mektupta kadın; "Beyim, ben gökyüzüne dönüyorum. İstersen sen bin tane ayakkabı ve terlik topla, onları yere göm ve üstüne bir tane bambu ağacı dik. Bambu iki üç yılda göğe değecek kadar büyüyecek. O zaman ağaca çıkar yanımıza gelirsin" diye yazıyormuş.

Mikeran o gün hemen ayakkabı ve terlik toplamaya başlamış. Ancak toplam 999 tane bulabilmiş. Kalan bir taneyi nedense hiçbir yerden sağ-

layamıyormuş. Mikeran, "Olsun! Bir gün önce karıma gitmek isterim, bir tanecik ne fark eder?" diye topladığı 999 taneyi hemen yere gömmüş ve üstüne bir de bambu ağacı dikmiş.

Aradan üç yıl geçmiş. Bambu ağacı büyümüş de büyümüş. Mikeran, "Artık yeterince büyüdü! Göğe çıkacağım zaman geldi" diye bambunun gövdesine sarılınca, adamın ayakları merdivenden çıkarcasına kendiliğinden adım adım yukarıya gitmeye başlamış. "Hah, anladım. Bin tane ayakkabı ve terlik demek, yeryüzünden göğe kadar bin adım var demekmiş. Ama ben ancak 999 tane toplayabildim. Şimdi ne olacak?" diye kaygılanarak, adam adım adım yukarıya çıkmış.

Mikeran nihayet bulutların tam altına kadar gelmiş. Bulutların üstünde karısı onu seyrediyormuş. Kadın da aradaki üç yılı hep kocasını özleyerek geçirdiği için, "Kocam geldi! Nihayet görüşebiliriz!" diye çok seviniyormuş. Ne var ki, Mikeran'ın adımı bir tane eksik olduğu için, adam bambunun ucunda kalmış ve bir türlü daha ileriye ulaşamıyormuş; "Karıcığım!... Ben buraya kadar geldim. Beni yukarıya çek" diye yüksek sesle bağırmış. Kadın da, "Beyim!.. Şimdi kurtaracağım seni" diyerek elini kocasına uzatmış. Mikeran nihayet soluk soluğa bulutların üstüne çıkabilmiş.

Kadının anne babası, yeryüzünden gelen damadın kızlarına uygun olup olmadığını değerlendirmek istemişler ve "Bizim vereceğimiz işi hallede-mezsen seni buraya kabul edemeyiz" demişler. Kayınbabası, Mikeran'a, "Şu dağı bir günde düz tarla haline getir" demiş.

Mikeran, "Nasıl yapabilirim öyle bir işi! Buraya kadar geldim, ama herhalde beraber olamayacağız" diye üzülüyormuş. Bunu gören karısı, "Merak etme, beyim. Dağda toprağı üç kez çapala, sonra işi bırakıp orada uyuyuver" demiş. Karısının dediği Mikeran'nın tuhafına gitmiş, ama, "Artık olsa da olmasa da yapayım" diyerek bunu uygulamış ve o akşam tarlada yatmış. Adam ertesi sabah uyandığında, kocaman dağın dümdüz tarla haline geldiğini görünce, "Karıcığım, sen ne güzel şeyler biliyorsun!" diye karısını kucaklamış, yanaklarından öpmüş.

Ertesi gün kayınbabası, "Dün sürdüğün tarlaya bir günde kavun ekiver" demiş. Mikeran yine, "Nasıl yapabilirim öyle bir işi!" diye kara kara düşünerek karısına danışınca, karısı, "Merak etme beyim. Tarlanın üç yerine çekirdekleri ek, sonra işi bırakıp orada uyuyuver" demiş. Mikeran aynen öyle yapmış. Ertesi gün, tarlaya ekilmiş olan kavun çekirdekleri açmış ve olgun, sapsarı kavunlar tarlayı kaplamaya başlamış.

Karı koca birlikte "Yaşa!.. Yaşa!.." diye sevinirken, kayınbabası gene Mikeran'a, "Bir günde bütün kavunu toplayıver" diye emretmiş. Karısı bu sefer, "Kavunlardan üç tane topla ve onları yastık olarak kullan, sonra uyuyuver" deyince, kocası söylenenleri yapmış. Ertesi gün bütün kavunlar tarlanın ortasına toplanıvermiş.

Kayınbabası, nihayet; "Aferin damat, hepsini başardın! Artık seni buraya kabul ediyoruz" deyip bunu kutlamak için akşam şenlik yapacağını söylemiş. Olgun kavunları kesmek Mikeran'nın işi

imiş. Babası, kavunu eline alan Mikeran'a, "Bak oğlum. Kavunları enine değil, boyuna keseceksin" demiş. Bunu duyan Mikeran'nın karısının, birdenbire telaşlanıp "Olmaz! Sakın boydan boya kesme, yoksa..." demesi daha bitmeden, Mikeran kayınbabasının dediği gibi koca kavunu boydan boya 'pıt' diye ikiye kesivermiş.

Birdenbire kesilmiş kavunun ağzından sular fışkırmış. Öteki bütün kavunlar da hepsi, kendiliğinden aynı şekilde boyundan bölünüp içlerinden sular fışkırtıyormuş. Sular nehir haline gelip Mikeran'ı sürükleyip götürmüş.

Bu nehir sonunda Samanyolu olmuş. Mikeran gökte Altair yıldızı, kadın ise Wega yıldızı olmuş. Karı koca Samanyolu'nun iki ucunda ayrı ayrı durmuş ve hep ağlayarak birbirlerini özlüyorlarmış. Çocukları da Samanyolu'nun etrafında parlayan yıldızlar haline gelmiş. Altair ile Wega, gökte yavaşça dönerek yılda bir kez, yedi temmuz tarihinde, birbirlerine çok yaklaşırlar, ama bir türlü kavuşamazlarmış.

DAĞ CADISI

Bir varmış, bir yokmuş. Issız bir dağda bir tapınak varmış. Orada bir rahip her gün dini hizmetler yaparmış. Yanında yaşça daha küçük bir öğrenci, rahip olmak üzere eğitim görüyormuş. O tapınakta başka kimse de yokmuş. Rahip öğrencisini çok severmiş, o da rahibe çok saygı duyarmış.

Bir sonbahar günü öğrenci dağa kestane toplamaya gitmiş. Ağacın dallarına vurarak çok kestane düşürmüş yere. Çocuk, "Bu akşam hocamla güzel kestane şekeri yaparız" diye seviniyormuş. O sıra, yaşlı bir teyze ile karşılaşmış. Hiç tanımadığı bir kimseymiş bu. Genelde bu dağa gelen pek yokmuş. Yalnız ara sıra aşağıdaki köyün insanları gelirmiş.

Teyze oğlana, "Merhaba güzelim!" diyerek yanaklarını okşamış. Ama onun eli buz gibi soğuk, gülümseyişi de tuhafmış. Oğlan içinden "Bu teyze kim acaba? Biraz ürpertici görünüyor" diye kaygı-

lanmış. Kadın, ağır bir sesle; "Ben senin halanın gelin gittiği ailenin annesinin kız kardeşiyim. Yani senin akrabanım, yabancın değilim. Merak etme. Bu akşam senin için dünyanın en güzel kestane şekerini hazırlayacağım, konuğum ol. Seni evde bekliyorum" demiş.

Çocuk çok şaşırmış ve korkmuş, hemen oradan fırlayıp tapınağa dönmüş. Rahip, çocuğun anlattığını dinleyince; "Bence o kadın kesin dağ cadısıdır! Aman dikkat et oğlum! O cadılar çok acımasız yamyam yaratıklardır, hep küçük çocukları kaçırıp yerler. Sakın peşine takılıp gitme! Seni bir lokmada yiyiverir" diye uyarmış.

Oysa, teyzenin kestane şekerini canı çekiyormuş çocuğun. "Hocam ama o benim babamın ablasının gelin gittiği ailenin bilmem nesi imiş. Benim akrabammış. Bir kere olsun ziyaret etmek isterim!" diye ısrar etmiş. Rahip de sonunda, "O kadar gitmek istiyorsan git. Ama ben çok kaygılıyım. Dur, sana şu koruma muskalarını vereyim, bir şey olduğunda bu muskalar seni korusun" diyerek çocuğa üç tane muska vermiş.

Oğlan, teyzenin evine gitmiş. Teyze, "Hoş geldin tatlım. Ben hep senin yumuşacık, tatlı yanaklarını düşünüyordum. Kestane şekeri hazır, haydi ye yiyebildiğin kadar! Afiyet olsun!" diye çocuğun önüne bir tencere taptaze kestane şekeri koymuş. Çocuk "Yaşa! İşte benim en çok sevdiğim yiyecek bu!" diye hemen kestane şekerlerini kıtır kıtır yemeye başlamış. Yemiş de yemiş! Karnı doyunca mışıl mışıl uyumaya başlamış.

Gece yarısı olmuş. O arada yağmur yağmaya

başlamış ve damdan şıpır şıpır aşağıya akıyormuş. Soğuk yağmur damlaları üzgün bir sesle şöyle bir ezgi söylüyorlarmış:

Hadi çocuk kaç çabucak
Bu cadı karı seni yiyecek
Eğer şimdi kaçmazsan
Sonra çok geç olacak

Bunu duyan çocuk hemen uyanıp kalkmış ve korka korka, kapının arasından cadının yattığı yan taraftaki odaya bakmış. Çocuk: "İmdaat!... Korkuyorum! Yetişin hocam!..." diye bir çığlık atmış. Kadın ise, dişlerini gıcırdatıyor, uzun tırnaklı kocaman ellerini açarak çocuğu yakalamaya çalışıyormuş.

Çocuk, rahibin verdiği üç koruma muskasını hatırlamış ve cadıya; "Teyzeciğim, çişim var" demiş. Cadı, "Çişli vücut lezzetli olmaz. O zaman git tuvalete, ama sakın kaçmayı düşünme!" deyip oğlanı belinden uzun bir kemerle bağlamış ve öbür ucunu da kendi elinde tutmuş. Çocuk, "Çişim bitince hemen gelirim" deyip tuvalete gidince; "Muskam beni korusun! Benim yerime cadıya yanıt versin!" diye muskanın bir tanesini tuvaletin sütununa yapıştırmış, beline bağlanan kemeri çözerek sütuna bağlamış ve kaçmış.

Cadı beklemiş, beklemiş ama çocuk gelmemiş. "Hey, çişin daha bitmedi mi?" diye sorduğunda; "Hayır, daha var" diye yanıt geliyormuş. Cadı sonunda sinirlenmiş ve "Gel artık!" diyerek çocuğu bağladığı kemeri kuvvetlice çekmiş. Kemere bağlanan sütün paat! diye yerinden sökülüvermiş ve fırlayarak cadının kafasına çarpmış.

Cadı, "Aay! Aay! Çok acıdı!... Aman yarabbim, çocuk kaçmış. Dur, duuur!" diye bağırarak çocuğun arkasından koşmuş. Kadın, cadı olduğu için çok hızlı koşabiliyormuş. Çocuk, ağlayarak ikinci muskayı havaya atmış ve "Muskam, kocaman bir nehir ol! Cadı bana yetişemesin!" diye bağırmış.

Birdenbire kocaman bir nehir meydana gelmiş. Cadı, "Ay! Ne kadar kocaman bir nehir, ama sorun değil, yüzüp geçerim!" demiş. Cadı olduğu için de çok hızlı yüzebiliyormuş. Yüzerek hemen kıyıya ulaşmış. Çocuk, son muskayı da havaya atarak "Muskam, kocaman bir kum dağı ol! Cadı yürüyemesin, bana yetişemesin!" diye seslenmiş.

Kadının önünde birdenbire kocaman bir kum dağı meydana gelmiş. Cadı, dağın üstüne çıkıp aşmaya çalışmış, ama bir kayıp bir düşüyormuş. Cadı "Ay! Aman yarabbim!.." diyerek dişlerini gıcırdatıyormuş. Ne var ki, cadının gücü başkalarının gücüne benzemez, sonunda kum dağını da geçmeyi başarmış.

Çocuk: "Korkuyorum!.." diye bağırarak koşarken, cadı, "Dur, dur!..." diye arkasından kükreyerek geliyormuş. Sonunda çocuk rahibin kendisini beklediği tapınağa varmış, 'tak tak'diye kapıyı çalarak; "Hocam, ben geldim! Arkamdan cadı geliyor! İmdat, lütfen kapıyı açın!" diye bağırmış. Rahip; "Cadı mı? Bak, dediğim doğru çıktı. Dur! Hemen giyinip açarım kapıyı" diye yanıtlamış çocuğu.

"Hocam, çabuk."

"Dur, şimdi giyiniyorum."

"Hocam, çabuk!"

"Dur, daha bitmedi!"
"Hocam, lütfen çabuuuk!"
"Duuur, az daha sabret!!"
"Hocam!.."
"Tamam, şimdi gir!"

Rahip çocuğu içeri alarak dolabın içine saklamış. Cadı da tapınağa ulaşıp soluk soluğa rahibe sormuş: "Hey rahip efendi, çocuğu nereye sakladın?"

Rahip; "Çocuk mu dedin? Ne çocuğu? Hayır, burada çocuk mocuk yok. Sen yanılıyorsun" diyerek ocakta pirinç pastası pişirmeye başlamış ve "Cadı teyze, sana da ikram edebilirim, otur" demiş. Pirinç pastasının yanık kokusu yayılınca, cadının ağzı sulanmış.

Rahip, "Cadıların şekilden şekle girebileceği büyüye sahip olduğu doğru mu? "diye sormuş. Cadı övünerek, "Tabii. Her şekle girebiliriz" diye yanıtlamış. Rahip arkasından, "Dev olabiliyor musun?" diye sormuş. Cadı, "Şüphesiz!" der demez kocaman, korkunç bir dev oluvermiş.

Rahip, onu görünce alkışlayarak; "Maşallah! Yaptığın büyüye hayran oldum. Ama sadece büyük şeyler değil, küçük şeyler de olabiliyor musun? Örneğin fasulye gibi." Cadı yine övünüp, "Çok kolay! Bak şimdi" diyerek küçücük bir fasulye oluvermiş.

Rahip, "Maşallah cadı teyze! Şimdi de benim tuzağıma düştün!" diyerek fasulyeyi kaptığı gibi ateş gibi kızgın pirinç pastasının içine atıvermiş. Pişince de bir lokmada onu yutuvermiş. Sonra,

öğrencisini büyüklerin sözünü dinlemediği için azarlamış.

Çocuk, "Bundan sonra büyüklerin sözünden çıkmam, Hocam!" diyerek rahibe söz vermiş.

KOLSUZ KIZ

Bir ailenin güzel bir kız çocuğu varmış. Ne yazık ki, kız daha dört yaşındayken annesi hastalıktan ölmüş ve babası başka bir kadınla evlenmiş. Ancak bu yeni hanım, adamın önceki karısından olan kızı çok kıskanırmış ve hep onu üzermiş; "Bu kızı bir gün mutlaka evden kovmalıyım. Yoksa kocamla mutlu hayatımız olmaz" diye düşünüp dururmuş.

Kız on beş yaşına gelmiş. Güzel ve dürüst olduğu için komşular onu övünce, üvey annesinin kıskançlığı da artarmış. Kadın, "İlk fırsatta bu kızı öldürmeliyim!" diye tasarlayıp dururken, bir gün kocasına şöyle demiş:

"Bey, ben bu kızla yapamayacağım. Ya beni, ya da kızını seç. Eğer kızını istiyorsan beni boşa!"

Kocası zaten ikinci karısı ne derse onu dinler-

miş. Ve "Aşkolsun! Ben seni hiç üzmek ister miyim? Öyleyse kızı evden atarız" demiş.

Bir gün babası, "Kızım, bugün çarşıda eğlence var. Oraya gidip birlikte gezelim" diye kızı dışarıya götürmüş. Kız ise, uzun zamandan beri babasıyla dışarı çıkmadığı için buna çok sevinmiş. Ama babası kızı elinden tutarak çarşıya değil, şehirden uzaklaşarak bir dağa doğru götürüyormuş. Dağın ortasına kadar gelince babası, "Yorulduk! Burada mola verelim ve yemek yiyelim" diye kağıda sarılmış pirinç sarmasını çıkarmış.

Kız çok yürüdüğü için acıkmış. Bir tane, iki tane, üç tane, hızla sarmaları yiyince derin uykuya dalmış. Babası, "Şimdi de kızı öldürecek zaman geldi!" diye elbisesinin altında sakladığı baltayı çıkarıp kızın iki kolunun üzerine birer birer indirivermiş!... Zavallı kız "Neden baba?... Neden, inanamıyorum!.." demesini daha bitiremeden, kolsuz kanlı vücudu yere çöküvermiş. Babası ise hiçbir şey söylemeden orayı terkedip eve dönmüş.

Biraz zaman geçtikten sonra, oraya atlı bir genç gelmiş. Bu genç kızı görünce, "Ah, tanrım! Zavallı kızcağız, ne oldu sana? Neden kolsuzsun?" diye sormuş. Kız, hüngür hüngür ağlayarak, "Babam kollarımı kesti!... Artık ne kimsem, ne de gideceğim yer var!..." diye iki gözü iki çeşme olayı anlatmış. Genç adam kıza çok acımış ve onu alarak evine götürmüş.

Genç adam o evde annesi ile yalnız kalırmış. Ayrıca, o ve annesi çok dürüst ve hayırsever in-

sanlarmış. Annesi kızı sıcak suyla güzel yıkayıp saçlarını düzeltince, kız eski güzel haline gelmiş. Adam da annesi de, kızı çok beğenmiş. Adam, "Belki de kısmet böyle bir şeydir. Zavallı kız yardıma, sevgiye muhtaç. Bu kızla evlensem mi?" diye düşünmüş. Annesi de buna razı olunca, iki genç birkaç gün sonra kendi aralarında bir düğün yaparak evlenmişler.

Bir yıl sonra genç gelin hamile kalmış. O sıra kocası önemli bir işi çıktığı için bir süre uzak bir kente gitmek zorundaymış. Evden yola çıkarken karısına sıkı sıkı sarılıp; "Doğumda ben yanında olamayacağım. Üzülme, rahat ol. Çok güzel bir yavrumuz olacak. Haberini dört gözle bekliyorum" demiş.

Birkaç ay sonra, genç kadın çok güzel bir oğlan çocuğu doğurmuş. Gelin, kaynanası ile beraber kocasına, "Çok güzel, sağlıklı bir oğlumuz oldu" diye mektup yazıp postacıya vermiş. O zamanlarda postacılar, kendilerine emanet edilen mektupları ancak şehirden şehire koşarak ulaştırırlarmış.

Postacı saatlerce koştuğu için çok yorulmuş. Yolda bir eve uğrayıp su rica etmiş. Fakat o ev, kızı kovan babası ile üvey annesinin evi imiş! Kızın Üvey annesi, postacıya iki bardak su vermeyi bile esirgemiş ve "Nereye kadar gideceksin yahu?" diye sormuş. Postacı, "Mahallemizde kolsuz bir kadın çok güzel bir oğlan çocuğu doğurdu. Ancak kocası uzak bir yerde olduğu için, bu mektubu çok acele ulaştırmam gerekiyor" diye yanıtlamış.

Üvey annenin kalbi neredeyse duracakmış. Öldü sandığı kızın bir yerde evlenip mutlu yaşadığını ve üstelik güzel bir çocuğa sahip olduğunu öğrenince gene kıskanmış. Kadın, birdenbire tavrını değiştirip postacıya, "Oraya kadar daha yolun uzun. Biraz burada dinlensene" diye bol bol içki ikram etmiş. Postacı buna çok sevinip su yerine içki içmiş ve sonra uykuya dalmış. Kadın postacının taşıdığı mektubu yırtıp, "Canavar, yılan gibi ürpertici, çirkin bir oğlan doğdu" diye kendi yazdığı mektupla değiştirmiş. Hiçbir şeyden haberi olmayan postacı, uyanınca kadına teşekkür edip yola devam etmiş.

Genç gelinin kocası mektubu okuyunca; "Tanrım, olamaz böyle bir şey!" diye şaşırıp üzülmüş. Ama çok sevdiği karısının doğurduğu çocuk olduğu için, "Canavar da olsa, yılan da olsa, bizim evladımızdır. Ben gelene kadar yavrumuza iyi bakın" diye mektup yazıp postacıya vermiş. Postacı, yolda "Gene o eve uğrayayım. Cömert kadın gene beni güzel bir içkiyle ağırlar" diye düşünmüş ve dinlenmeye pek ihtiyacı olmadığı halde üvey annenin evine gitmiş. Üvey anne postacının gene geldiğine sevinip önceki seferden çok daha fazla içki içirmiş. Sonra postacı horlayarak uyurken, kadın emanet edilen mektubu okumuş ve "Kahrolsun!" diye küfür edip yine kendi yazdığı mektupla değiştirmiş; "Öyle bir çocuğu hiç görmek istemem! Bu kolsuz kadından bıktım artık. İkisi de defolsun, ben bu şehirde kalacağım."

Acımasız mektubu okuyunca gelin ile kaynanası o kadar üzülmüşler ki, o kadar olur. Kaynana, "Olamaz, oğlum kesinlikle böyle bir şey de-

mez!" diye gelinini avutmaya çalışmış. Ancak gelin, için için ağlayarak; "Benim gibi sakatı bu eve kabul ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Kocam ne derse desin ben razıyım. Hoşça kalın" diye bebeği sırtına alıp evden çıkmış.

Genç anne hiç tanımadığı ıssız ormanlarda dolaşmış da dolaşmış. Sırtında bebeğini taşıdığı için çabuk yorulmaya başlamış. Gözyaşları ve hıçkırıkları hiç durmak bilmiyormuş. Kadın orada bir ırmak görünce; "Çok susadım. Önce su içip dinleneyim, sonra yola devam ederim" diye düşünmüş. Oysa zavallı kadıncağızın gideceği yer de yokmuş... Kolsuz anne, suyu ağzı ile içmek için su yüzeyine eğilince, bebek sırtından kayıp düşüvermiş. Kadın "Ay! Yavrum!..." diye bağırarak çocuğu kurtarmaya çalışmış. Bir taraftan da, "Tanrım, ne olur kollarımı geri ver" diye yakarıyormuş.

O zaman kadın olana inanamamış. İki kolu yeniden çıkıvermiş. Bebeğini tutup kucağına almış. Genç anne, "Kollarım yeniden çıktı! Kollarım iyileşti! Şükürler, Tanrım!" diyerek sevinçten ağlamaya başlamış.

Kocası uzak şehirden nihayet eve geri dönmüş. Ancak karısını ve bebeği görmediği için, "Neredeler? Karım ve çocuğum nerede?" diye kaygı ile annesine sormuş. Annesi ağlayarak bütün olayı anlatmış.

"Hayır! Olur mu öyle şey? Öyle bir şey hiç yazar mıyım? Ah tanrım, ben de zaten garip mektubunuzu almıştım" diyerek kuşkulandığı postacıyı sıkıştırmış. Postacı utanarak, yolda bir eve uğra-

dığını ve orada içki içip uyuyakaldığını itiraf etmiş. Anne ile oğul, "Herhalde o üvey annesi ile babasının evi. Orada mektuplar değiştirilmiştir" diye konuşmuşlar. Adam karısı ile çocuğunu aramak için hemen yola çıkmış.

Genç adam, "Sırtında bebeği olan kolsuz bir kadın gördünüz mü?" diye sorarak her tarafı gezmiş. Ama şehirde kimseden istediği yanıtı alamadığı için sonunda dağlara kadar yürümüş. Karanlık, nemli ormanda "Karıcığım!... Oğlum!..." diye bağırırken, bir ırmağın kenarındaki tapınakçıkta, kucağında bebeğini tutan dilenci kılıklı bir kadın görmüş. Kadın, "Tanrım kurtarsın bizleri... Kulun olmaya razıyız..." diye ağlamaklı bir sesle dua ediyormuş.

Bu kadın adamın, karısına çok benziyormuş; ama kadının sağlam iki kolu bulununca adam onun kendi karısı olduğunu düşünememiş. Kısa bir süre sonra, adam kadına daha yaklaşınca, ikisi de birbirini tanımış ve kucaklaşıp hasretle sarılmışlar. Akan gözyaşlarının damladığı yerde çiçekler fışkırmış.

Daha sonra kızın üvey annesi ile babasının yaptıkları bir bir ortaya çıkmış. Yörenin kralı buna çok kızıp, bu vicdansız karı kocaya çok ağır cezalar vermiş.

UZUN BURUNLU GENGORO

Gengoro adında bir adam varmış. Şaka ve muziplik yapmaktan çok hoşlanırmış. Bir gün Gengoro oturduğu mahallede boş gezerken gene muziplik yapabileceği bir şey düşünüyormuş.O sırada yolda küçük bir davul bulmuş. Onu eline almış ve çalmaya başlamış.

Dom-dom-da-dom-dom
Dom-dom-da dom-dom

Davul çok hoş ses çıkarıyormuş. Adam,"Ne güzel bir şey, çok hoşuma gitti" demiş. Davulu çalarken;

Dom-dom-da-dom-dom, güzel yemek isterim
Dom-dom-da-dom-dom, güzel içki isterim

gibi kafadan sözler uydurarak dolaşmış. Sonra uyduracak şeyler de kalmadığı için öylesine;

Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün
Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün

demiş. Ancak Gengoro'nun burnu gerçekten

büyümeye başlamış. Adam korktuğu için bu sefer tam tersine;

Dom-dom-da-dom-dom, burnum küçülsün
Dom-dom-da-dom-dom, burnum küçülsün

Demiş. Bu sefer de burnu küçülmeye başlamış.

"Vay be! Çok işime yarayacak bir şey buldum."

Muzip adam Gengoro, o davul ile maceralar düşünmüş ve onu yanına alıp yola çıkmış, bir başka şehre gelmiş. Bir tapınakta dinlenirken içeri güzel, genç bir kız girmiş. Zengin birinin kızı olduğu kılık kıyafetinden belli imiş. Gengoro, davulu yavaşça;

Dom-dom-da-dom-dom, kızın burnu büyüsün
Dom-dom-da-dom-dom, kızın burnu büyüsün

diye gümbürdetmiş. Kızın burnu birdenbire büyüyüp bir karış kadar uzayıvermiş. "Aay!... Burnum büyüdü!... Anneciğim!" diyen kız o kadar şaşırmış ki, hemen orada bayılıvermiş.

Kızın annesiyle babası büyük bir şok geçirmişler. Yakında gelin gidecek olan genç kızın böyle çirkin bir burnu olması sanki kâbus gibiymiş. Kız sonunda hastalanıp yatmış. Ne çağrılmayan doktor, ne de içirilmeyen ilâç kalmış, ama kızın burnu bir türlü küçülmemiş.

Babası, bir gün evin dış duvarına kocaman bir kâğıt asıp kızın burnunu küçültene istediği kadar para vereceğini duyurmuş. Onu gören Gengoro, "Haydi şimdi fırsat düştü elime" diye o eve gitmiş ve kızın burnunu küçültecek büyüye sahip olduğunu ciddi ciddi kızın anne babasına anlat-

mış. Babası, "Bir yap bakalım" diye adamı içeriye buyur etmiş.

Gengoro girdiği odada kız ile karşı karşıya oturunca, davulunu çıkarıp çalmaya başlamış:

Dom-dom-da-dom-dom, kızın burnu küçülsün
Dom-dom-da-dom-dom, kızın burnu küçülsün

Gengoro her davul çaldığında kızın burnu biraz küçülmüş ve sonunda eski haline gelmiş. Onu gören kız ile anne babası "Yaşa!... Yaşa!..." diye hoplamışlar ve sevinçten birbirlerine sarılıp ağlamışlar. Kızın babası, Gengoro'ya "Kızımızın hayatını kurtardın. Sana ne kadar teşekkür etsek azdır" diyerek içinde bin tane altın paranın olduğu üç kutu vermiş.

Gengoro artık çok zengin olmuş. Hiç çalışmaya gerek kalmadığı için her gün yine boş boş gezip eğleniyormuş. Ama böyle bir yaşam da gittikçe sıkıcı gelmeye başlamış. "Muziplik yapabileceğim bir şey yok mu?.." diye düşünüp duruyormuş.

Gengoro bir gün gene davulunu çıkarmış ve daha önce yaptığı :

Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün
Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün

diye söylenmiş. Burnu gene büyümüş büyümüş, durmadan uzamış. "Ha ,ha, ha... Çok hoş!"

Gengoro, davulu çalmaya devam etmiş ve sonunda "Acaba burnum daha ne kadar uzayacak? Bir deneyeyim" demiş.

Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün
Dom-dom-da-dom-dom, burnum büyüsün

Dom-dom-da-dom-dom...
Dom-dom-da-dom-dom...

Adamın burnu büyümüş büyümüş, gökyüzüne doğru uzamış ve sonunda bulutlara değmiş. Bulutların çok daha yukarılarında, marangozlar Samanyolu'nu tamir etmek için köprü kuruyorlarmış. Birdenbire bulutların arasından Gengoro'nun burnunun ucu çıkıverince marangozlar çok şaşırmışlar. "Bu ne acaba? Çok tuhaf bir şey. Ama bunu tamir için destek olarak kullanabiliriz" diye konuşup adamın burnunu köprünün kenarına bağlamışlar.

Ama burnunun uzamasını yeryüzünden seyreden Gengoro'nun, bundan hiç haberi yokmuş. Ancak burnunun ucunun acıdığını hissedince, "Acaba ne oldu? Burnum bulutların ötesine kadar uzamış olması gerek ama bu sancı nereden geliyor?" diye kaygılanmaya başlamış. "Şimdi ne olacak?" diye düşünüp bumunu küçültmeye çalışmış.

Dom-dom-da-dom-dom, burnum küçülsün
Dom-dom-da-dom-dom, burnum küçülsün
Dom-dom-da-dom-dom...
Dom-dom-da-dom-dom...

Ama burnu küçüldükçe vücudu da yukarıya çekiliyormuş ve Gengoro havada asılı kalmış. "Burnum acıyor!... İmdat, imdat!..." Adam acıdan ağlayarak haykırıyormuş, ama artık onu kimse duymuyormuş. Sonunda Samanyolu'na kadar yukarıya çekilmiş.

O sıra Samanyolu'nda dolaşan Gökgürültüsü köprüye bağlanan burnu bulup, "Bu ne acaba?"

diye aşağıya bakıyormuş; nihayet Gengoro Samanyolu'nun üstünde görünüverince, "Sen kimsin? Burada ne yapıyorsun? " diye şaşkın şaşkın sormuş. Gengoro'nun bağlı burnunu çözmüş ve onu kurtarmış.

Gökgürültüsü, hiç beklemediği bir zamanda gelen bu konuğa çok sevinmiş; "Zaten burada hep yalnız olduğum için canım sıkılıyordu. Benimle arkadaş ol. İşim de çok, bana yardım edersin" diyerek Gengoro'ya bir sürü alet vermiş.

Gökgürültüsü;

– Bu, yağmur yağdırmak için kullanılan su hortumu,

– Bu, bulutları toplamak için kullanılan süpürge, yani bulut süpürgesi,

– Bu, şimşek çaktırmak için kullanılan ayna, yani çakmak, diye birer birer Gengoro'ya anlatıp "Haydi bakalım! Hemen başla" diye onu işe yollamış. Gengoro da, "Bu iş hoşuma gitti, bunları kullanarak istediğim kadar muziplik yapabilirim. Ne güzel, canım hiç sıkılmayacak" demiş.

Gengoro işe başladıktan sonra, her gün hava bir garip olmaya başlamış:

– Güzel güneş var, ama bir süre sonra birdenbire yağmur yağıyor,

– Etraf sakin, ama bir süre sonra birdenbire kuvvetli rüzgar esiyor,

– Hava pırıl pırıl, ama bir süre sonra birdenbire şimşek çakıyor.

Hava böylesine, birdenbire bozulunca insanlar güneşe astığı çamaşırları apar topar içeriye almak zorunda kalıyorlarmış. Dışarıda oynayan çocuklar da oyunu bırakıp koşa koşa eve dönüyorlarmış. "Aman, bu hava ne?" diye, insanlar şikâyet edince Gengoro'nun hoşuna gidiyormuş. Hep "Ha, ha, ha!... Hi,hi, hi!..." diye gülüyormuş.

Gengoro bir gün çok fazla güldüğü için bulutların üstünde dengesini kaybetmiş, taa gökten yeryüzüne düşmüş. Düştüğü yer de ülkenin en büyük gölü olan Biwako gölüymüş. Gengoro, orada bir balık olmuş. Bu yüzden şimdi o gölde, Gengoro adında çok komik yüzlü, muzip balıklar geleni geçeni eğlendiriyormuş.

YAŞLILARIN ÖLÜM DAĞI

Eskiden bir yörede çok kötü bir gelenek varmış. İnsanlar yaşlanınca artık onlara hiçbir değer verilmiyormuş.

"Yaşlılar hiçbir işe yaramaz, ancak evde oturup yemek yerler" denirmiş. Bu nedenle insanlar altmış yaşına girince dağlara götürülür ve orada çöp gibi terk edilirlermiş. Bu zavallı insanların çoğu, ya açlıktan ölürmüş, ya da yabani hayvanlar tarafından parçalanırmış.

O yörenin kralı da, "Yaşlılar hiçbir şeye değmez. Boşuna yiyecek tüketiyorlar. Bunlar çabuk ölmelidirler" diye bu geleneği yasa olarak düzenlemiş, yasaya uymayanları da çok ağır cezalandırırmış. Onun için herkes korkup, hiç istemediği halde kendi anne babasını dağlara götürür, orada terk edermiş. "Yaşlıların Ölüm Dağı" bu nedenle çok ün kazanmış.

O yörede yoksul bir çiftçi varmış; yaşlı annesi ile beraber yalnız yaşarmış. Adam eskiden beri büyüklere saygılı davranmayı çok önemseyen bir kimseymiş. Hele kendi anne babası olunca sonsuz sevgi ve saygı duyarmış. Babası çoktan öldüğü için, adam annesine daha da bağlanmış ve ona sonsuz saygı gösterirmiş.

Çiftçinin annesi elli dokuz yaşındaymış. Gelecek ay altmış yaşına girecekmiş. Adam yörenin yasasını bildiği için, "Şimdi annemi ne yapsam acaba?" diye her gün üzülerek düşünmeye başlamış.

Annenin altmışıncı yaş günü gelmiş. Anne ile oğlu onu kutlamak yerine birbirlerine sarılarak ağlamışlar. Annesi; "Oğlum, ben altmış yaşıma geldim. Yarın beni dağa götür ve orada bırak" deyince adam da hıçkırarak: "Anacığım nasıl yapabilirim öyle bir şeyi? Beni doğuran, büyüten ve seven annemi nasıl dağa götürebilirim? Böyle yasaya lânet olsun. Ne yaparlarsa yapsınlar, ben seni bırakmam!" demiş.

Bunu duyunca annesi oğlunu itip şöyle konuşmuş:

"Deli misin sen? Beni götürmezsen seni cezalandırırlar. O zaman ben üzülüp çıldırırım. Zaten fazla ömrüm kalmadı, artık babanın olduğu öbür dünyaya gideyim. Yarın beni dağa götüreceksin. Bu iş ne kadar çabuk olursa o kadar iyi!"

Adam annesinin kararlı olduğunu anlamış; fakat içi yanıp duruyormuş. Bu durumda artık annesinin sözünü dinlemekten başka çare de yok-

muş. "Anacığım!.." "Oğlum!.." diye diye, anne oğul, ikisi de iki gözü iki çeşme sabaha kadar ağlayıp durmuşlar.

Ertesi gün adam annesini dağa götürmek için hazırlık yapıyormuş. Pirinç pişirip yosun sarması yapmış, onu kağıda güzelce sarmış. "Annem dağda kalınca bunu yesin, o zaman bir süre açlıktan kurtulur" diye düşünürmüş.

Anne, hazırlanıp kapıya kadar inmiş. Orada kendisini bekleyen oğlunu görünce yavaşça demiş ki: "Haydi gidelim oğlum. Çabuk ol." Oğlu da, "Ana, beni affet!.. Ben dünyanın en namussuz insanıyım!" deyip yine hıçkırarak ağlamaya başlamış.

Oğul, annesini sırtına alıp sokağa çıkmış. Onu gören komşular hemen adamın annesini dağa bırakmaya gideceğini anlamışlar ve "Yazıklar olsun! Yazıklar olsun! Tanrı affetsin!.." diye mırıldanmışlar.

Her adım attığında oğlanın gözlerinden bir damla gözyaşı yere düşüyormuş. Sırtı da annesinin gözyaşı ile ıpıslak olmuş. Ne de olsa ölüm yolculuğu. Yol iki saat sürmüş ve sonunda dağa varmışlar.

Kimbilir o güne kadar kaç kişi o yoldan geçmiştir? O yol kaç kişinin gözyaşını yutmuştur? Adam yüzünü kaldırıp gözyaşlarını akıtarak, "Lânet olsun!.." diye haykırmış.

Yolda giderken anne ağaçlara elini uzatıp kuru dallar koparıyor ve onları yine bir bir yere atıyormuş. Adam bunu farkedince, "Anacığım ne

yapıyorsun?" diye sormuş. Annesi; "Oğlum, bu dağın yolları çok karışık. Beni bırakıp geri dönerken yere attığım dalları izle, o zaman kaybolmazsın" demiş.

Bunu duyunca, adamın gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başlamış. "Anacığım, beni affet! Cezadan korktuğum için öyle utanıyorum ki, insan kendi ana babasını hiç acımasızca ölüm dağına bırakır mı? Haydi beraber dönelim eve, ben seni evde saklarım" diyerek geldiği yoldan geri dönerek kente varmış.

Adam evde dolabın birini boşaltmış ve oraya annesini saklamış. Böyle olunca biri gelse de yaşlı annesinin evde olduğunu bilemeyecekmiş. Eğer bu bilinirse adam da annesi de çok ağır cezalandırılacakmış, ama adam artık hiç bir şeyden korkmuyormuş.

Oğul her gün yemek hazırlayıp dolabın içinde oturan annesine yedirir, tarladan dönünce de annesine o gün neler olduğunu, kentte neler duyduğunu anlatırmış. Onun için annenin canı hiç sıkılmıyormuş. Böylece bir süre zaman geçmiş.

O yörenin kralı zaten çok huysuz bir kimseymiş. Hep zor şeyler isteyip insanlara eziyet edermiş. Bir gün, çiftçileri toplamış ve "Külden bir halat yapıp bana getirin" diye emretmiş. Çiftçiler, kendi aralarında, "Nasıl olur ki, böyle bir şey nasıl yapılır ki!" diye sızlanmışlar. Ama muhakkak bunu yapıp getirmeleri gerekiyormuş. Yoksa kral bu olayı bahane edip daha zor şeyler ister, örneğin, vergi olarak daha fazla pirinci tahsil edeceğini falan duyururmuş.

Kadının oğlu bunu duyunca eve döndüğünde annesine anlatmış ve "Anacığım, işte böyle. Hepimiz zor durumda kaldık, senin bir fikrin var mı?" diye sormuş. Annesi gülümseyip demiş ki: "Çok kolay. Önce bir halat ör. Onu fırına sür ve çıkardıktan sonra götür. Ama dikkat etmelisin, yoksa bozulur."

Adam, annesinin dediğini evde uygulamış ve kül halat gerçekten olmuş! Adam heyecanlanarak yapıtını saraya götürmüş ve "İşte külden yapılmış halatı size sunuyorum!" diye kralın huzuruna çıkmış. Kral, "Allah, Allah... Bunu kimsenin getirebileceğini düşünememiştim" diye şaşırıp kalmış. Sonra, "Sana bir tane daha görev vereyim. Bir midye kabuğunun bir ucundan öbür ucuna ip çek ve bana getir" demiş.

Adam gene zor bir görev aldığı için kara kara düşünerek eve dönmüş; annesine, "Anacığım, işte böyle. Gene zor durumda kaldım. Acaba senin bir fikrin var mı?" diye sormuş. Annesi gülümseyerek fikrini anlatmış: "Çok kolay. Bir ipin ucuna mama haline getirilmiş lapa sür ve onu karıncaya yapıştır. Karınca midyenin ağzından içine girsin; sonra iple beraber midyenin öbür ucundan çıkacaktır."

Adam, yine annesinin dediğini uygulamış. Evet, midyenin içinden ip çekilmiş! Adam sevinçten uçarak tekrar saraya gitmiş, kralın huzuruna çıkmış.

Kral yine şaşırıp kalmış ve "Allah, Allah... Sen ne akıllı bir kişisin! Bu yaptıklarının sırrını bana açıkla" demiş. Adam krala her şeyi anlatmış:

"Sayın kralım, bunları ben kendim yapmadım. Benim altmış yaşında bir anam var. Kendisini dağa bırakmaya gönlüm razı olmadığı için eve geri getirmiştim. Kül halatını da, midyeden ip geçirmeyi de anam öğretti bana."

Kral bunu duyunca düşünmüş, sonra yaşlıların uzun yaşadıkları için çok şey bildiklerini ve tecrübeli olduklarını anlamış; adam ile annesine altın paralar vererek onları ödüllendirmiş ve ondan sonra yaşlıları dağa göndermek geleneğinden vazgeçmiş. Herkes buna çok sevinmiş ve yaşlılara tekrar sonsuz sevgi ve saygı gösterilmeye başlanmış.

KURNAZIN SONU

Tembel ama çok kurnaz bir adam varmış. Tencere satıcılığı yaparmış. Çoluk çocuğu olduğu halde, ancak günde iki üç tane tencere satarmış ve zar zor geçinirlermiş. Hep "Zaten çalışmaktan bir şey çıkmıyor. Çalışmadan para kazanabileceğim bir yol muhakkak vardır" diye düşünüp duruyormuş.

Adam bir gün bir tane bile tencere satamadan eve dönmüş. Karısının bundan memnun kalmayacağını düşününce, canı sıkılmaya başlamış. Etrafa bir bakınmış ve yolun ilerisinde bir paşanın boylu boyunca yerde yattığını görmüş. Adam, "O paşa niye böyle yerde yatıyor? Bayılmış mı yoksa?" diye kaygılanıp yanına gitmiş. Paşaya yavaşça dokunmuş, ama hiç mi hiç kıpırdamayınca şaşırıp, "Belki de ölmüş! Hay Allah!" diyerek paşanın nabzını yoklamış. Paşa gerçekten ölüymüş.

Adam kendi kendine, "Etrafta kimse yok! Bu

adam gerçek bir paşa ise üzerinde mutlaka kıymetli şeyler vardır" diyerek ölünün üzerini karıştırmış; cebindeki cüzdanı alıp kendi cebine koymuş, bununla yetinmeyip paşanın elbisesi ile kendi elbisesini değiştirmiş. Adam, hiç beklemediği bir anda dolu bir cüzdan ve güzel bir paşa el bisesi elde ettiğine sevinerek, "Tencerecilik fasa fiso! Bugünden itibaren ben de paşayım. Muhakkak şansım açılacak" demiş.

Sahte paşa, beline kılıcı takıp kentte dolaşmaya başlamış. Bir zenginin evinin önünde insanların yığıldığını görünce, "Acaba ne var?" diyerek oraya gitmiş. Kocaman bir tabelaya bir şeyler yazılıymış, insanlar "Vay be!..." "Aman yarabbim!.." diye konuşuyorlarmış. Adam ise okuma yazma bilmediği için; "Ne yazıyor acaba? Ama ben artık paşayım, okuma yazmamın olmadığını kimse bilmemeli" diye düşünüp, bir yaşlı amcaya kurnazca, "Amca, sen o en üstteki harfi okuyabiliyor musun? Gözlerim pek iyi değil" diye seslenmiş. Adam, amca ile sohbet ederken, tabelâda, "Evimize her akşam hortlak geliyor. Onu öldürene kızımızı vereceğiz" diye yazıldığını öğrenmiş.

Sahte paşa kendi kendine, "Bu şansı kaçırmamalıyım!" demiş ve hemen o eve girmiş; "Ben kılıç eğitimi görerek bütün Japonya'yı dolaşıyorum. Tabelânızı okudum. Hortlak mı nedir, hemen başını kesivereyim. Huzurlu akşamlar yeni den sizlerin olsun" deyince, kızın anne ve babası çok sevinip adamı güzel yemekler ve içkilerle ağırlamışlar. Sahte paşa istediği kadar yiyip içince, üst kattaki konuk odasına buyur edilmiş.

O odada, çeşitli silahlar süs olarak bulunuyormuş. Kalkan, kemer, ok, tüfek, hepsi de adamın ilk defa gördüğü değerli şeylermiş. Meraklı adam pırıl pırıl yağlı tüfeği eline alıp oynayınca, tüfek 'baaam!' diye patlayıvermiş. Adamın ödü kopmuş. "Ay! şimdi ne yapsam?" diye telaşlandığında; "Teşekkür ederiz paşam! Şimdi açtığınız ateşle hortlak vuruldu" diyerek hizmetçinin biri heyecanla adamın odasına gelmiş. Adam kendi kendine, "Bak gördün değil mi? İşte şans şansı açıyor" diyerek sevinmiş.

Kızın anne babası, sözlerinin gereği, kızı adama vermişler. Komşular hep, "Damat bey hortlağı vuran çok kahraman bir paşa imiş" diye adamı övüyorlarmış.

Bir gün yakındaki köyden, çiftçinin biri o eve gelip; "Bizim köyde de akşamları hortlak çıkıp tarlaları zedeliyor. Lütfen sizin damat bey bize yardımcı olsun!" diye kızın babasından ricada bulunmuş.

Adam, bunu duyunca içinden; "Ben bundan korkarım! Kendileri halletsinler, bana ne!" diye küfür etmiş. Ama kahraman olarak ünlenmiş olduğu için de gitmek zorunda kalmış ve karısına yanına alacağı yemeği hazırlamasını söylemiş. Oysa zenginin kızı baştan beri bu adamı hiç sevmiyormuş ve "Artık bir daha da bu eve gelmesin! Bunları yiyip bir yerde ölüversin" diye, pirinç sarmasının içine gizlice zehir katmış.

Adam karısının hazırladığı pirinç sarmasını yanına alıp hortlağın bulunduğu köye gitmiş. Köylüler, "Hayırlı olsun!... Tanrı güç versin!.." di-

ye dua ederek adamı tek başına ıssız tarlalara yollamışlar. Ortalık artık kararmış ve ılık, nemlice bir rüzgâr esiyormuş. Adam, "Eyvah, nasıl kötü bir yere yollamışlar beni. Korkuyorum!.." diye ağlamaklı olmuş. Tüyleri diken diken olan adam, tir tir titremeye başlamış.

O zaman birdenbire kocaman bir yılan ortaya çıkıvermiş, köylülerin hortlak diye korktukları da meğerse bu yılanmış. Koca yılan, "Fısss! Fısss!" diye sesler çıkararak adama saldırmaya kalkmış. Adam korkudan "Ayyy!..." diye ağlayarak yere düştüğünde, elbisesinin koluna koyduğu pirinç sarmaları birer birer yere dökülmüş. Onları görünce yılan, adama saldırmayı bırakıverip sulanmış ağzı ile kıtır kıtır sarma yemeye başlamış. Zehirli sarmaları yiyen yılan hemen titreyip orada can vermiş.

"Yaşasın!... İşte şans yine benden yana çıktı." Adam korkudan kurtulup derin bir soluk almış. Sonra ölen yılanın iki gözüne birer ok dikip tarladan ayrılmış ve köylülere; "Geceyarısında yanıma bir şeyin yaklaştığını hissettim. Hemen okları fırlattım, sizin hortlak diye korktuğunuz demek bu yılancıkmış. Ha, ha, ha!" diye gülmüş. Köylüler buna hayran olup, "Sağ olun! Siz büyük kahramansınız. Eksik olmayın!" diye adamı överek alkışlamışlar.

Kurnaz adamın kahramanlığı kralın kulağına kadar ulaşmış. Kral, "O kadar kahraman biri ise, onu yanıma almak isterim" demiş ve adamın evine saraydan atlılar göndermiş. Adam kendi kendine, "Buraya kadar hep şansım sayesinde kur-

tuldum. Acaba saraya gittiğimde de böyle devam eder mi?" diye kaygılanmış, ama kralın emri olduğu için gitmek zorundaymış.

Bu adam hayatında hiç ata binmemiş meğer. Ama kahraman bir paşa, ata çok güzel binebilmeli değil mi? Adam kafasında tasarıları çevirerek, kendisine eşlik edecek olan saray hizmetçilerine, "Sizler önden gidin. İlk defa saraya buyur edildiğim için benim önden gitmem uygun olmaz diye düşünüyorum. Ben arkanızdan geleyim." diye alçakgönüllü biri gibi davranmış. Hizmetçiler de bu kibarlığa hayran olmuşlar. Oysa adam, ancak ata doğru dürüst binemeyeceğini kimse görmesin diye öyle söylemiş.

Yol kıyısında kocaman bir nehir varmış. Hem de çok hızlı akıyormuş. Atlı hizmetçiler suları kolayca geçivermişler, ama adam atı ile nasıl geçeceğini bilemediğinden nehirin ortasında duruyormuş. At hızla akan suyun içinde sabırsızlanmaya başlamış, adamı sırtından düşürüp tek başına öbür kıyıya koşuvermiş.

Adam "İmdat!.." diye bağırıyormuş. Suya düştüğünde, tesadüfen eline bir sazan balığı gelmiş. Hizmetçiler ise kahraman bildikleri paşanın attan düşmesine şaşırıp kalmışlar. Adam hemen kalkıp kurnazca; "Bir şey yok, bir şey yok. At koşarken suda bu güzel sazan balığını gördüm. Bunu tutup krala hediye götüreyim, diye düşündüm" demiş. Hizmetçiler gene adama hayran olmuşlar.

Atlılar nihayet saraya varmış. Kral adamın gelmesine çok sevinmiş ve "Senin kılıç kullanmanı görmek isterim. Haydi gelin arkadaşlar!" deyip

kılıç ustalarını çağırmış. Oysa adam, ancak sahte paşa olduğundan ve kılıcı hayatında ilk defa eline aldığı için nasıl kullanılacağını bilmiyormuş. "Eyvah, artık yapacağım bir şey kalmadı" diyerek ağır kılıcı gelişigüzel sağa sola sallamış. Ustalar adamın kılıcı doğru dürüst kullanamayışına şaşırmışlar ve onu bir güzel dövmüşler.

Adamın her tarafı dayaktan mosmor olmuş. "Lütfen durun! İmdat, imdat!" diye haykırırken birden kendine gelmiş.

Buraya kadar anlattıklarımız aslında adamın gördüğü bir rüyâ imiş. Doğru dürüst çalışmadığı ve yorulmadığı halde sabahları bir türlü yataktan kalkmayan bu adamı, karısıyla çocukları uyandırabilmek için meğer bir güzel dövüyorlarmış.

URASHIMA TARO

Deniz kenarındaki küçük bir köyde, Urashima Taro adında bir adam varmış. Komşuları ona kısaca Taro derlermiş. Babası çoktan öldüğünden yaşlı annnesi ile yalnız yaşıyorlarmış.

Taro balıkçıymış. Zaten o köyde çoğu insan öyleymiş. Taro da her sabah küçük sandalı ile denize açılırmış, ama ancak üç beş balık getirebilirmiş. Tuttuğu balıkları annesi ile beraber güzelce yıkar, bazen kuruturlar bazen de köyün pazarına götürürlermiş. Anne oğul çok yoksullarmış, ama ikisi de hile bilmeyen dürüst insanlarmış.

Bir gün Taro, pazardan eve dönerken sahilde üç çocuğun güzel bir kaplumbağayı döverek, ona eziyet ettiklerini görmüş. Çocuklar hayvanın boğazını, ayaklarını çekiyorlarmış, sırtına sopa ile vuruyorlar, kuyruğundan tutup çeviriyorlarmış. Zavallı kaplumbağacık! İki gözünden yaşlar akıyormuş, Taro'nun içi 'cız' etmiş.

"Çocuklar, yaramazlık yapmayın! Lütfen bırakın o kaplumbağayı, isterseniz şu paralara karşılık onu bana verin" Taro, pazarda sattığı balığın parasının hepsini çıkarmış ve çocuklara dağıtıvermiş. Yaramaz çocuklar da, "Sağol abi! Kaplumbağa senin olsun!" deyip koşarak evlerine gitmişler.

Taro; "Haydi kaplumbağa, artık sen de yuvana dön. Kendine iyi bak, insanlara dikkat et. Bir daha da buralara gelme, oldu mu?" diye kaplumbağayı yavaşça denize salmış. Kaplumbağa, "Teşekkür ederim!" dercesine kafasını eğmiş ve denizin içinde kayboluvermiş.

Ertesi gün, Taro gene sandalla denize çıkmış. Birdenbire denizin ortasında kocaman bir deniz kaplumbağası kafasını su yüzüne çıkarmış ve Taro'ya şöyle demiş: "Taro Bey, dün bizim prensesimizi kurtardığınız için çok teşekkür ederiz. Deniz Kralımız sizi saraya buyur ediyor. Lütfen sırtıma binin, ben sizi oraya götüreceğim." Taro çok şaşırmış. "Deniz Kralı? Deniz Sarayı? Nedir bunlar acaba?" Sanki büyülenmiş gibi kaplumbağanın sırtına binmiş ve birlikte denizin içine inivermişler...

Uzun mu, uzun yollar! Ama denizaltı manzarası o kadar güzelmiş ki, Taro hiç sıkılmamış. Mavi ve lâcivert deniz perdelerinin arasında deniz çiçekleri, mercanlar, değişik balıklar, dağlar, dereler varmış. Efsanede adı geçen deniz dünyası 'Ryugu' meğerse burasıymış. Taro ilerde parıl parıl parlayan altınsarısı sarayı görmüş. İşte Deniz Kralı'nın oturduğu Ryugujo Sarayı buy-

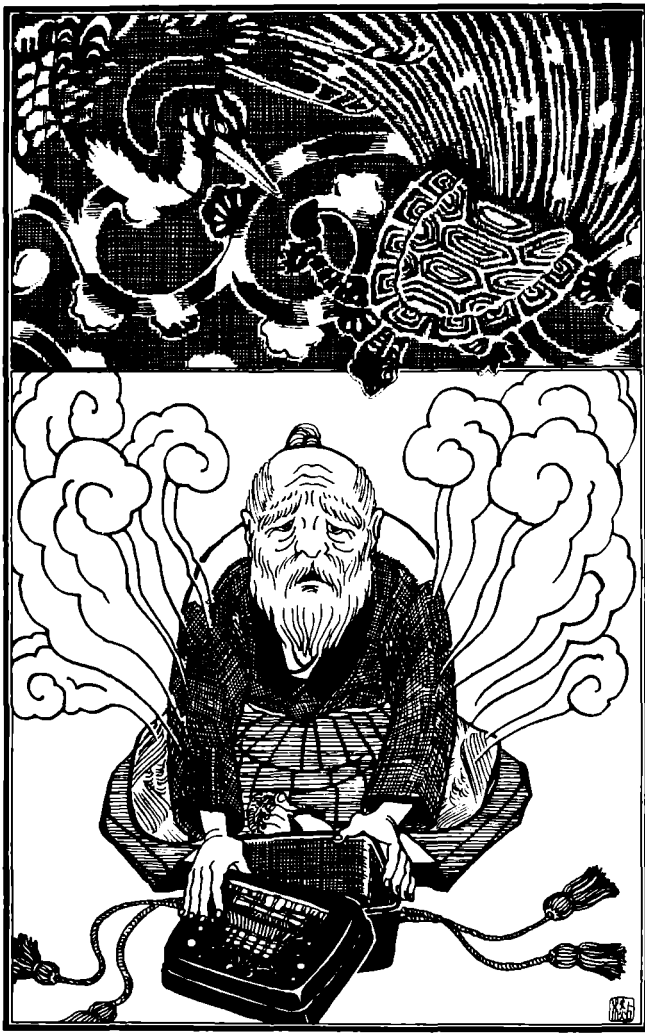
muş. Ne güzel bir saray! Damın kiremitlerinin hepsi renkli renkli midye kabuklarından, sütunları ise mercandan yapılmış. Etrafında çeşitli balıklar yüzüyormuş.

"Hoş geldiniz Taro Bey! Hoş geldiniz!" Allah Allah, sarayda herkes Taro'yu tanıyormuş. Taro, kendini sanki rüyâda gezer gibi hissetmiş. Güzel kadın hizmetçiler Taro'yu Kral'ın huzuruna çıkarmışlar. İri yapılı, sakallı kral, tahtında Taro'yu bekliyormuş. Deniz Kralı Ryugu, "Hoş geldin Taro! Kızımı kurtardığın için teşekkür ederim. Bu nedenle burada seni ağırlamak isterim. Umarım memnun kalırsın" demiş. "Kızınızı mı kurtar mışım? Acaba ne anlatmak istiyorsunuz?" diyen Taro, hâlâ bir şey anlayamamış.

"Dün kurtardığınız kaplumbağa benim işte" diyerek Deniz Prensesi Otohime ortaya çıkmış. Taro içinden, "Aman tanrım, ne tatlı bir kız!" demiş. "Siyah inci gibi pırıl pırıl parlayan iki gözü, mercan rengi yanakları var." Güzel saçları, kızın her hareket ettiğinde, taze yosunlar gibi hafif hafif dalgalanıyormuş. Otohime, Taro'ya anlatmış:

"Uzun zamandır yukardaki insan dünyasını çok merak etmiş ve bir kaplumbağa olup sahile kadar gitmiştim. Orada gezerken çocuklar beni yakaladılar. Siz olmasaydınız ben belki de buraya dönemezdim. Haydi, şölene başlayalım."

Dünyanın en güzel yemekleri, en hoş içkileri gelmiş de gelmiş... Kızlar şarkı söylemişler, çalgı çalmışlar, dans etmişler. Taro sarayın yaşamına çok hayran olmuş. Hayatında bu kadar hoş vakit geçirmemiş çünkü. Fakat yaşlı annesi de şimdi

köyde Taro'yu merak ediyormuş. İki gün, üç gün, dört gün derken, güzel eğlenceli günler geçivermiş. Taro geçen günlerin sayısını bile unutmuş.

Prenses Otohime, bir gün Taro'ya, "Size güzel bir şey göstereyim" demiş ve sarayın bir odasında perdeleri açmış. Taro hayranlıktan, "Ah, ne güzel! İşte bizim köylerimiz de aynen böyle, Prenses Otohime!" diye mırıldanmış.

Dört mevsim manzarası sıra ile gelip geçmiş. Her manzara sanki gerçek gibiymiş.

İlk önce ilkbahar:

Pırıl pırıl havada pembe kiraz çiçekleri açmış, mis gibi kokuyormuş. İnsanlar o ağaçların altında toplanmış, eğleniyorlarmış.

Yaz:

Pirinç tarlalarında işler başlıyormuş. İnsanlar önce tarlayı sürüyorlar; sonra, fidanları tek tek ekiyorlarmış. Yapraklar yemyeşil büyüyor, çalışanlar masmavi gökyüzünün altında ter döküyorlarmış.

Sonbahar:

Yazın sert güneşi de gitmiş, ekinler boy atmış. Pirinç tarlasını artık altınsarısı başaklar sarmış. Yılın bol ürünü için tanrıya dua etmek için, şenlikler yapıyorlarmış.

En sonunda, kış manzarası gelmiş:

Kar yağmaya başlamış. Tarlalar, dağlar, evler, her şey bembeyaz karın altında kalmış. İnsanlar tekrar ilkbaharın gelmesini beklemeye başlamış.

Taro, dört mevsime ait manzaraları görünce birdenbire kendi köyünü anımsamış. Annesini, evini, sahilini ve sandalını özlemeye başlamış. "Acaba ben bu denize geleli ne kadar oldu?" demiş, fakat her şeyi unutuğundan işin içinden çıkamamış.

Taro, ertesi gün Kral Ryugu'dan ricada bulunmuş: "Sayın Kral! Benim artık köye dönmem gerekiyor. Anam beni merak eder. Sanırım ben buraya geleli epey olmuş, ama anamın bundan haberi yok. Kendisi yaşlı, çalışamıyor. Ne olursunuz beni köye geri gönderin."

Kral Ryugu ile Prenses Otohime çok üzülmüşler, "Acaba hoşuna gitmeyen bir şey mi oldu?" diye Taro'ya sormuşlar. "Hayır, kesinlikle! Ben hayatımda bu kadar güzel günler geçirmedim. Ama anamı yalnız bırakamam, lütfen beni anlayın!" diye Taro yanıtlamış. O zaman kral da, "Peki öyleyse" deyip Taro'nun iki elini sıkmış: "Biz de seni konuk edebildiğimiz için çok mutluyuz. Köyüne döndükten sonra bizi unutmazsın inşallah. Gene de seni her zaman bekleriz."

Prenses Otohime bir küçük kutuyu Taro'ya uzatmış. Ağaçtan yapılmış ve üzerinde güzel oymalar bulunan güzel bir kutu imiş bu. Otohime, Taro'ya son olarak; "Bu, 'Tamatebako' denilen kutudur. Çok değerlidir bizce. Bunu sakladığın sürece, istersen her zaman Ryugu'ya geri gelebilirsin. Ama sakın, hiçbir zaman kapağını açma."

Taro, Ryugu'dakilere teşekkür ettikten sonra gene kocaman deniz kaplumbağasının sırtına binmiş. Bir kolunda Tamatebako olduğu için öbür

eliyle arkadaşlarına selam vermiş. Kimbilir ne kadar önce geldiği yoldan geri dönüyormuş. Deniz çiçekleri, mercanlar, dağlar, dereler, Taro'nun denize indiği gün gördüğü şeyler aynen duruyormuş. Deniz kaplumbağası yukarıya doğru olanca hızıyla yüzmüş. Nihayet güneşin ışığı hissedilmeye başlamış ve biraz sonra Taro'nun köyünün sahiline varmışlar.

"Köyüm! Benim köyüm! Ben geldim! Anacığım!"

Ama, nedense her şey çok tuhafmış. Köyün sahili ve dağları bile Taro'ya sanki yabancı gibi gelmiş. Gelen geçen insanlar arasında tanıdığı hiç kimseyi bulamamış. Evler, köy meydanındaki esnaf, hepsi değişmiş. "Acaba ne oldu?" diye düşünen Taro birdenbire çok huzursuz olmuş. Annesinin onu beklediği yere doğru koşmuş, ama orada ne ev varmış, ne de annesi...

Taro, kaygı ile, yürüyen birine sormuş: "Affedersiniz, Urashima Taro'nun evi burası değil mi?" Adam; "Urashima Taro mu? Ha, evet... duydum o Taro'yu. Evi çoktan çürüyüp çökmüş. Yüz yıl falan önce, dedemin zamanında öyle biri varmış. Bir gün balık avına çıktıktan sonra bir daha geri dönmemiş. Onun yaşlı bir anası varmış. Oğlu gelmiyor diye her gün ağladığı için üzüntüsünden ölmüş" diye olanları anlatmış.

Taro o kadar üzülmüş ki, oracıkta dizleri çözülüp yere çöküvermiş; "O zamandan beri Ryugu'da yüz yıl mı geçmiş? Nasıl, nasıl olur böyle bir şey? Şimdi ben bu köyde yalnız başıma ne yapacağım? Ah, tanrım!" diye söylenmiş. Ama,

sonradan deniz dünyasındaki arkadaşlarını anımsamış ve "Lütfen beni kurtarın! Oraya dönmek istiyorum!" diye haykırmış.

Taro, o an Otohime'nin, "Sakın bu kutuyu açma!' dediğini unuttuğundan Tamatebako kutusunu nedense açıvermiş. Kutunun içinden çıkan beyaz duman Taro'nun yüzüne vurmuş. Taro hemen o anda kırışık, çökük yüzlü, çok fazla yaşlı bir insan oluvermiş...

Tam o sıra denizin ötesinden Otohime'nin sesi duyulmuş:

Açmayacaksın demedim mi? O kutuda senin gençliğin saklıydı. Şimdi o geri gelmez artık!...

Taro ağlamaya başlamış. Ryugu'yu, Otohime'yi özlemiş. Hep denize bakarak "Ben bu kutuyu açınca gençliğimin gideceğini bilemezdim" diye üzülüp durmuş.

KEİKO NONAKA

6 Ekim 1965'te Japonya'nın güney kentlerinden Kochi'de doğan yazar bizim için olağan bir Japon kızı değildir. O, Marko Polo'nun, yüzyıllar önce gizemine kapılarak Uzak Doğu'ya açtığı 'İpek Yolu'nu, bu kez, tersine aşarak Batı'ya ulaşmayı denemiş ve 1987'de geldiği Türkiye, onun yaşamında bir daha kapanmayacak bir sayfa açmıştır. Ülkesinde İngiliz Edebiyatı Bölümü'nü bitirirken, Türkiye ve Türk insanı beğenisini kalbinden hiç eksik etmediğinden, kendi olanaklarıyla Türkçe öğrenmiştir.

Keiko Nonaka, gençliğinin en güzel yıllarındaki uğraşını şöyle anlatıyor: "Bir süre kalmak üzere İstanbul'a geldim. Bu kentte kaldığım iki yılda çeşitli gazeteler ve dergilerde Türkçe yazı yazmanın yanı sıra Japonya-Türkiye devletlerarası teknik işbirliği çerçevesinde gerçekleşen İstanbul Tuzla Meslek Lisesi Projesi'nde görev aldım. 1990'da Tokyo'ya döndükten sonra yıllardır ilgimi çeken Türklerin Almanya'ya göç olayı üzerinde çalışmalarımı yoğunlaştırmaya başladım. 1993 yılında Japonya'da, 'Almanya'daki Türkiye-Göçmen Toplumunun Ağzından' adlı belgesel kitabım yayınlandı. Bu konuyu yakından izlemek için Almanya'da oturmaktaydım."

400 yıllık bir Samurai soyundan gelen yazar Keiko Nonaka Türk çocuklarına armağan olarak, kendine özgü Türkçesiyle Japon öykülerinden örnekler veriyor. XIII. Yüzyıl başında ülkesinin gezgin öykücülerinin (Biva-Hoşi) bilgece olduğu kadar, diyaloglara da yer veren anlatımıyla, Japonya'ya has renkli ipek ve metal ipliklerle bezenmiş nefis desenli sanatsal bir yapıtı ortaya koyuyor.

ISBN 975-468-069-8

